ناول

بختیالۍ

عبدالقادر مجرم

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلاسیف
الله

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحيم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	پښتيالي
ليکوال	عبدالقادر مجرم
کمپوزر	عبدالقادر مجرم
د چاپ کال	۲۰۱۴
د چاپ شمېر	۱۰۰۰
بيه	۱۵۰ روپۍ

E-mail/ qmujrim@yahoo.com

MOB : [illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي کتابونه

- مات وزری
- ژوندون او امیدونه
- داسي یيې ولي وکړل
- لویه لار ده څوک به راشي
- مینه مروره شوه
- دوی هد یره نه لري
- (بختیالی) همدا اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

دهغو شاعرانو او ليکوالانو په نوم
چې کتابونه يې ناچاپه پراته وي.دچاپ
وس يې نه لري

عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

1

پـه بختیـالی پـوري ژونـد خپلـي دنګـې ونـې پنـډ وجود ،ښاهسـته تـګ اوورکـړی وو ، رمضـان خـو هـم د دې پـه دنګه ونه ،پنډ وجود ، ښاهسته تګ مئين شو چې ویې غوښته .

رمضـان خپلـه هستي ،نېسـتي ،ملکیـت تـر اولـې ښـځې د ناروغی پر وخت جارکړو د پلار ،نیکه ور پاتې مځکه یې تولـه د بختیالی پهٔ ولـور کـې د دې پلار تـه ورکـړه ، کله چې یې بختیالی را وادهٔ کړه

یو د کلي هغه سرای چې درې خونې د شمال لـه لوري پهٔ کې لوېدلې وې پهٔ هغو کې هم ده دوو خونو سرونه پټ وو چې پهٔ یـوه کـې لا تـر اوسـه دروازه نـهٔ وه د دریمـې خـونې دېوالونـه پوره وو ، خو پر سر یې نور هیڅ نـهٔ وو یو شاتیر پر پروت وو چې دېرو لمرنو او بارانونو تـک سپین اړولی وو ، چارپېره دېوال یې یونیم ګز جګ چې سر یې د بارانونو اوبو ورسره وړی وو ، د سرای دروازه یې د سهېل پهٔ لور وتلې وه .

څلور ګزه مخته د ملکداد د خونو شا را لګېدلې وه د ملکداد د هرې خونې د شا لور ته یوه یوه غټه موری درلوده چې د انارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ، نرۍ لښتې يې په کې نيولې وې چې د رمضان د سرای د
ختيځ هم د لوېديځ له لوري د دغه ځمکه پر ته وه.
دا چې رمضان بې له دې سرای او په دې سرای پورې ځمکې
بل هيڅ هم نه درلود ځکه يې د بل مزدورۍ او بزګرۍ ته ملا
تړلې وه
بختيالۍ ډېرې ورځې ورته وويل "زه به هم په کښت
کرونده کې کار درسره کوم"خو د دغه «هو» پر خوله نه راتله، دا
چې کښت له کوره ډېر لرې وو ځکه دی وېرېدو چې داسې نه
وي بختيالۍ ته څوک په لاره کې ودرېږي يا لاس ور واچوي
په شرمونو به مې وشرموي.
رمضان بختيالۍ ته د مرستې اجازه نه ورکوله وجه هم دا
وه.
بختيالۍ هم پوهېده چې مېړه مې د داسې سوچ سړی نه دی
چې "ښځې دې له خپلو خاوندانو سره په کروندو کې مرسته نه
کوي" دا پوهېده چې "خلک ټول ګوته په غاښ ما ته حېران
حېران ګوري"
يوه ورځ خو لا داسې هم وشو چې څو ځوانان په لاره کې يو
ځای سره ناست وو، کله چې بختيالۍ په لاره تېرېده يوه ور
پسې ږغ کړو "له نظره مه ښې"دې يې هيڅ جواب ور نه
کړو. په تلو تلو کې يې پر دا خندل دوی خواران څه خبر دي
چې دې د ځان هغه عيب خوندي ساتلی دی کوم چې د دې د
ښکاره ښائيست" توهين کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي بهٔ هم نهٔ وو چې د دې ټولو بهٔ نيت خراب وو ، د ہر بہ شاهد پهٔ دې نيت پهٔ لاره کې ناست وو چې دا ماځيګر او بو ته ځي د تګ ننداره بهٔ يې وکړو د دوی پهٔ نيت بهٔ خدای خبر وو ؟.
دې ځکه پروا نهٔ پهٔ کوله چې و دې ته خپل ښائيسته تګ له وختونو وختونو معلوم وو او هم يې دا يقين وو چې دا خلګ زما د قدمونو ننداري ته ناست دي ننداره يې کوي.
پهٔ دې ډول ځو کلونه تېر شول ، اوس نو بختيالی د دوو ماشومانو مور وه ، يو سړی چې دې پهٔ دا ځو کاله نهٔ وو ليدلی لکه د دې لېورزی."
چې د دې د مېړه د ميراث خوارهٔ زوی وو" اوس اوس له جېله راغلی وو.
له دې سړي د دې ډېر بد راتلو لکه د ملکداد چرسک تل بهٔ يې پهٔ لاره کې ناست وو ، يوه لوښت قد ،نری وچکی مخ ، ژړ لوی غاښونه ، تارتار ږيره بهٔ يې ښه پهٔ تېلو ننولې وه (ډېره غوړه کړې) چې چوغی سترګې بهٔ يې تر ورځو پوري پهٔ رنجو توري وې.
چې دا بهٔ ورنږدې شوه دهٔ بهٔ پر غوړ لاس کښېښودو پهٔ لوړ ږغ به يې کاکړی غاړي ووَيلې

لـــــکوې د پـښـو نو کــان
خواره سي غرق د کو ځوانـان
پـــهٔ نـو کــان وهـي لـمـن
لاره ژړ غــاړګـي د ځـــاؤلـــن
ښائسته دی ولنګ پــهٔ بـوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ کېنې راځي او بــو لــه

دي ته بهٔ هغه متل وریاد شو "زړهٔ پهٔ داسي ځای کې دی چې لمر یې نه دی لیدلی" کله کله بهٔ یې له غاړو سره سره نور هم څهٔ نهٔ څهٔ وویل

"ستا د لاسه خو زما خوب تښتېدلی دی تل مې ستا اند ښنه وي..... " څو څو ورځي یې پوه کړی سړیه ولي داسي کوې خپل کار کوه د عزتمنې کورنۍ یې مهٔ د خپلي کورنۍ عزت اخلهٔ ، مهٔ زما او زما د مېړه نیت سرهٔ بدهٔ وه ، که د کلي خلکو و لېدلې بیابهٔ ته پهٔ خلکو کې پهٔ کومو سترګو ګرځې او زهٔ پهٔ کومو او یا زما مېړهٔ ولیدي ؟.

سړي سر نهٔ خلاصاوو ، ډېره یې سترې کړه ، یوه ورځ یې مېړهٔ له کوره ښار ته لاړ خوابښي یې د د باندي وتو نهٔ وه ، غټو کې ناسکه "لور زرینه ،زوی خاخان" ته یې وویل که (انا) چېري پوښتنه کوله ورته "وویاست او بو ته لاړه راځي " وړوکی زوی یې پهٔ غېږ کې واخیست پهٔ ځغاستهٔ له یوهٔ او بل دېوال سره د ملکداد تر کوره ورغله دایې د مېړهٔ د میراث خوارهٔ کور وو چې دې کله هم پهٔ سترګو نهٔ وو لیدلی د ملکداد له ښځې چې یې پوښتنه کوله ، د هغې پر ځنګانه یې پروته ډوډۍ ،تر مخ یې د شلومبو ډکه کونجۍ لیده.

پوښتنه یې ځیني وکړه "برېښمین چېري دی" (ملکداد)

د ملکداد ښځهٔ چې د شلومبو کونجۍ ته یې لاس وراچا وؤ "پهٔ هغه خونهٔ کې دی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې پړونی یې پر مخ سما وؤ پهٔ هغه خونهٔ وردننه شوه
ملکداد چې یوه پښه یې پر هغه بلنه اړولې وهٔ. "ښت ته پروت سپیني غټي تسپې یې پهٔ یوه ګوته اړولې پټکې یې پر بل بالښت ورته پروت وو ده د پټکې د پر سر کېدلو هڅه کوله چې را پورته شو پټکی یې پر سر کا وؤ "بختیالۍ ته او زموږ کور؟" له روغبړه پس
بختیالۍ له شرمهٔ کښته کتل ناسته وه ډېر د زړهٔ پهٔ زور یې د زوی کېسه ورته وکړه.
ملکداد د مسخرو پهٔ ډول له ورې خندا سره ورته "وویل زړهٔ بهٔ یې درسرهٔ غواړي"
بختیالۍ چې د دهٔ لخوا د پړوني څاک نیولی وو د پړوني هغه څاک یې پهٔ غاښو کې ټینګ ونیوو خپل ماشوم یې پهٔ غېږ کې واخیستو ولاړه شوه، له ډېره ټهره یې سر د دروازې له چوکاټه وواهه.
ده پهٔ کټ کټ وخندل "زهٔ به یې پوه کړم".
پهٔ لاري یې له ځانهٔ سرهٔ فیصله وکړه چې پلار او زوی سره خبر دي پهٔ دې بلهٔ ورځ چې اوبو له لاړه، د کلي ښځو ورپوري خندل، ټوکې یې ورسرهٔ کولې "خواره شې ته یې څه پروا کوې لېورزی دي دومره پهٔ حق راست دی ټول ماځیګر پهٔ لار: کې درته تېر کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې پهٔ لاس رسي کشوله له (څا) یې اوبه راکښلې، کټ کټ وېې خندل. "دی هم غوارې چې د رمضان چل ور سره وکړم".

یوه بله ښځهٔ چې کلیوالهاو همځولې یې وه، د پوزې چارګل یې سما وؤ "له هغهٔ سرهٔ دې څنګه چل وکړی؟".

بختیالۍ چې له (څا) راکښلې اوبه پهٔ ګوډې کې تویولې پهٔ کېسه یې شروع وکړه.

"رمضان چې زهٔ نه وم غوښتې، یوه ورځ پهٔ غرهٔ کې پهٔ مخهٔ راغلی ما او مور بوټې کول، دی به نو هم خود پهٔ یو کار پسې وو، تر ما چې تېر شو، پهٔ تلو تلو کې یې ترشا ډېر ډېر راکتل، پر یو هسک ځای کښېښستو، ما ته یې له هغه ځایه کتل، زهٔ او مور روانې شوو، دی تر هغه وخته پر هغهٔ ځای ناست وو، تر څو مونږ پهٔ کېږدۍ دننه شوو.

ماښام دی هم راغلی زمونږ کېږدۍ ته ودرېدو، ناري یې کړې" مسافر یم د اودس اوبه که مو راکړې؟".

اوبه مو ورکړې، پلار مې پر کورنه وو، شپهٔ یې وکړه، سهار یې مورکۍ ته دا کېسه کړې وه "ښځه مې وفات شوه که دې دا لورکۍ را کړې وای؟" زهٔ نهٔ وم خبره چې دی او بابا له ماپهٔ پټهٔ کې تر ډېرهٔ سره نژدې شوي دي. له هغې ورځې پس چې بهٔ زهٔ له کېږدۍ را ووتم پهٔ هغهٔ لوربهٔ مې وکتل سړی بهٔ پر هغهٔ لوړ ځای ناست وو.

یوه ورځ مې پړی پر اوږه کړو د بوټو پهٔ بهانه له کوره را ووتم، سړې ته ور غلم لاس مې له خولې ورته واخیستو تهٔ شرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ لري سهار راسې پر دې ځای کنبېني تر ماښامهٔ د چا پهٔ عزت کې نهٔ يې د خلګو عزتونهٔ اخلي .....". سړي خندل سوکه سوکه زما پر خوا را روان وو سړی سم دستي را وغورځېدو ماته يې لاس را واچاوو ،ما هم غېږ ورباندي وګرځوله،دی زما له زورهٔ نا خبره وو،خوار کی مې ومځکه ته کړی،پهٔ هغهٔ له کوره راوړي پړي مې ټينګ وتاړهٔ ، زهٔ کور ته لاړم مور ته مې کېسه وکړه مور زما د خبري له اورېدو سرهٔ سم څرخي وغورځاوۀ.

"پر خوله لاس ونيسه چې و بل چا ته وه نهٔ ووايې ، زموږ له دې سړي سره خبره روانه ده تا ورکوو ......"زهٔ حقه حېرانه کښېنستم دلته نو پر ګودر ټولو ناستو ښځو پهٔ کټ کټ خندل

يوبلې ته ويل خوري تر اوسه مو اورېدلي دي چې يوې ښځې سړی غو ځار کړی دی دا ترل خو يې هوس وچ کړي".

بختيالی چې د (ځا) رسۍ را خلاصه کړه دوی يې کښېنولې چې تاسو يو ګړی پس راپسي راسی زهٔ دی ګورم که وو بختيالی چې راغله دی پهٔ لاره کې ناست وو دې ګوډی پر لوړه کښېنوی د دهٔ پهٔ خوا ورروانهٔ شوه "د دهٔ زړهٔ د خوشالۍ ټوپونهٔ شروع کړو چې کار جوړ شو"دا چې ور نژدې شوه تهٔ شرم نهٔ لري د ووړې ؤ رسۍ ته يې لاس کړو.

څوک چې شرم نهٔ لري له هغو سره بختيالۍ داسې کوي چې ورسېده دی ولاړ شو دې غېږ پر وګرځوله ومځکه ته يې کړی هغه را اخيستې رسۍ يې پر واړوله ټينګ يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتارۀ راکش یې کړی د لاري منځ ته دې خپل ګوډی پۀ سر کړی روانـۀ شوه د دۀ زورونـۀ ، زاری وې ،د خدای د پاره خلاص مې کړه څوک به مې ووینې بیا مې توبه ده داسې به نۀ کوم یو ګړی وروستـۀ شاته پاته ښځو د دې پر دروغو خندل را روانې وې یوې څه ویل بلې څه ؟ چې پۀ لاره کې یې چرسک ترلی ولیدو ټولې حېرانې شوې.

چرسک پۀ خپل زور او چل د خلاصېدو هڅه کوله هم یې وښځو ته زاری شروع کړې د خدای د پارۀ خلاص مې کړی. ښځو له ډېرو ګپو پس خلاص کړی بیا چې بۀ هر وخت ښځو ولیدی ور پسې ناره بۀ یې کړه "بختیالی چرسک هغه دی "وایي خبرۀ چې تر نهه غاښه ووځي تر نهه غرۀ اوړي سو که سو که د چرسک پۀ ترلو د کلي نر او ښځه ټول خبر شوو او هم د چرسک مور او پلار ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

2

بختیالی سهار وختي ولي جامې پټکی ،سدری ور کړه رمضان ماجت (جومات) ته لاړ.
بختیالی ژر ژرخپل لمونځ وکړو ماشومان هم را ویښ شو په بستره کې یو ، بل ته خپل په نکریځو سره لاسونه ښکاره کول.
دې تودې (ګرمې) اوبه ، یو لوی تال راواخیستو پر خپله لور یې ږغ کړو.
"زرینې ته را پورته شه زه دې د (انا) سر ور پرېولم تـه بـه اوبه پر اچوې"زرینه له څه ځنډه وروسته راپورته شوه لاس یې له نکریځو پرېولو.
خپلو سرو لاسونو ته یې کتل چې اوبه یې پـه لاس ورکړې دې خپله خوابښې پـه غېږ کې راپورته کړه وروکې لور یې اوبه پر تویولې سر یې ورپرېولی ښې پاکې جامې یې پـه واغوستې شا وخوا یې بالښتونه ورکړو کښې یې نوله.
د خوابښې تر خولـه یې دا لفظونه دا یې را وتو چې هسې دا پـه پوهېده"رمضان چېرې دی" مورې هغه ماجت ته تللی دی نن د لوی اختر ورځ ده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د بختيالۍ او خوابنې خبرې ختمېدې د رمضان تږوخى شو دننه راغلى د مور د منځلي سر، پاکو جامو د هر خوند ورکړو دا هڅه يې وکړه چې د خوابنې په حق راسته نږور په غېږ کې تېنګه ونيسي پر تندي يې مچ کړي خو داسي يې ونه کړو خپل واړه يې په سترګو شو.

د ځېلي له کبنو سره سم يې پر مور غېږ وګرځوله مورې" د اختر دي مبارک شه".

بختيالۍ ته يې مخ وروااړوو بنځې "د اختر دي مبارک شه".
له زړيني سره يې په لاس د اختر مبارکي وکړه
خپل واړۀ واړۀ زامن يې په غېږ کې پر يو، بل ځنګانه کښېنول بختيالۍ پياله ورډکه کړه.

رمضان له ورې خندا سره سره په خواږه نظر ورکتل "ښځې چاى خو مې په ماجت کې وخورې"

بختيالۍ چې په نکريځو سره لاس کې هګۍ ورمخته کړه.
"تۀ دا پياله درپورته کړه يوه هګۍ بۀ هم ورسره وخورې".
رمضان چې يې هګۍ له لاسه نيوه "ښځې هګۍ دا هلکانو (ماشومانو)ته ورکړه".ماشومانو پۀ يو ږغ وويل بابا مات يې راکړه،بابا ماته يې راکړه

رمضان چې هګۍ سپينه کړه نيمه يې يوه نيمه يې بل ت ورکړه که يې څۀ هم مور هسې خوله خوځوله دوى ورس پوهېدو چې دا واى.

"رمضانه زويه اختري خو بۀدې کړې وې که څۀ هم د پۀ غوږ نبه نۀ اورېدو رمضان يې غوږ ته خولۀ ورنږد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ، نهٔ موري اختری له څه دی چې د اختري روپۍ وای ته بهٔ دلته پهٔ بستره کې ناروغهٔ راته پروته وې "رمضان بیا د مور پهٔ خبره له څو واره پس پوه شو "زویه له یو چابهٔ دي پهٔ پور کاوؤ"

رمضان موري "اوس خو بېخي له پورو د سر تر ښکره شوم څوک پور نهٔ راکوي "دلته یې له تږخي کولو سره سا سمه شوه پهٔ اوله خبره یې پوه شو.

"زویه چې بختیالۍ راته وویل موري نن د لوي اختر ورځ ده ، زړهٔ مې ډېر ښه شوو چې نن بهٔ پر وور پخه (ینه) وخورې د خولې خوند بهٔ دې پهٔ ښه شي هغه ته وای اختری مې نهٔ دی کړی ، خېر ګاونډیان بهٔ برخه راوړي پهٔ هغه کې بهٔ د ینې خاشه وي بختیالۍ لوري چې را یې وړه پهٔ مالګه یې ښه تروه کړه د خولې خوند بهٔ مې لړ پهٔ سم شي" رمضان نور څه کولای شو بس (اوف)بهٔ یې کړو ، د مور بهٔ یې وارنه وو لوري یو چا برخه نهٔ راوړه؟.

بختیالۍ" نهٔ موري چې رابې وړې زهٔ یې دستي در پخوم" ته بې غمه شه د ګاونډیانو برخې وځنډې دې (ناوخته) شوې ، دوی د مور پوښتنو دومره ستړي کړو چې اخیر یې پهٔ لویه ډېره پهٔ ژړا شروع وکړه.

بختیالۍ ورنږدې شوه "سړیه پهٔ ژړا یې سر نهٔ سره ورځي ، داسي به وکړو ، چرګ خو لرو هغه به ور حلال کړو (ینه) بهٔ یې پر وور ورپخهٔ کړو دا یې پهٔ خوند څهٔ پوهېږي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان د بختیالی پهٔ خبرو لږ ډاډهٔ شو سترګې یې له اوښکو پاکې کړې زرینه ته یې اشاره وکړه دواړه سوکه وو تو پلار او لور دواړه پهٔ چرګ پسې ځغاستو.بختیالی خوابنې ته ناسته وه، د همسایه ماشوم برخه راوړه، بختیالی ته یې وویل "تروري (ینه) هم پکښې ده مور مې ویل دا بهٔ پر وور پخه کړي ،دوی اختری نه دی کړی، زړهٔ بهٔ یې ورته کېږي" دې هغه برخه راوړه زر زر یې ووربل کړی پر (ینه) یې مالګه واچوله پر وور یې کښېښوله هغې ته ناسته وه. لور و مېرهٔ یې له خوا او خاطره وتلي (هېرشوي) وو، چې د لور یې چغې شوې دا ورولاړه شوه د سرای تر دروازې ورتله لور یې دروازې ته را ورسېده پړونی یې پهٔ لاس کې وو پهٔ ژړا کې بېرته وګرځېده هله موري بابا (ځا) ته ولوېدو دې هم ورسره چغې کړې دواړه (ځا) ته پهٔ ځغاسته ورغلې هغه د وختونو زاړه (ځا) ته. هغه (ځا) چې د یاغي شنو کوترو د اوسېدو ځای وو. تر هغه د (ځا) پر غاړه لېونی ګرځېدې.

تر څو چې کلیوال یو یو راتلو د چا لاس پهٔ وینو سره، د چا پهٔ وینو سره چاړه پهٔ لاس کې، چا د یو پر توک برسېره بل وکړه چې څه ډول (ځا) ته ولوېدو له (ځا) یې څه غوښت؟ یوه زرینه خبره وه هغه پهٔ چغو سر وه لکه لېونی پر (ځا) چارپېره ګرځېده چې کلیوالو د شنو یاغي کوترو همسایه رمضان مړ را وکښو ماجت ته یې یو وړی یو غتو کی زوی ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا او لور کور ته راغلې خونه له دوده (لوګي) داسي ډکه وه چې ببخي سترګو ديدنه کاؤو ، ورړکي زوی يې ژړل دې هغه را پورته کړی پۀ غېږ کې يې نيولی وو ، اوښکې يې پۀ ماشوم کې تويېدې لور يې د خوني د وره پرده پورته کړه چي دود (لوګی) کم شو دې خوابې ته وکتل تر خولۀ يې ځګونه راغلي وو ، دې ماشوم بېر ته کښېښوی خوابې يې را پورته کړه خولۀ يې ور پاکه کړه او بۀ يې پۀ خولۀ کې سوکه سوکه وراچولې چې څه يې سا سمه شوه هغه (ينه) يې ورولـه پـۀ خولۀ کي يې ور کوله چي کله بۀ يې سا سمه شوه د رمضان پوښتنه بۀ يې کوله دوی بۀ ورته وويل موري وتلی دی راځي . تر هغه ورځي چې دا يې هم پۀ رمضان پسي خاموشه کلي (هديرې) ته يوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

3

بختیالی سهار وختي وور بل کړی وو، د نغري پر غاړه یوازي ناسته وه، خپلو ویدو ماشومانو ته یې کتل.
سترګې یې له اوښکو ډکې وې دا فکر یې کاوو"چې نن به یې څوک را پورته کوي، اول خو به یې پلار له ماجته راتلۀ، یو یو به یې پۀ ناز را پورته کاوو".
زرینه له دباندي راغله "موري! دینک کاکا راغلی".
دینک پۀ زرینه پسې لنډ پۀ خونه را دننه شو، د نغري پر هغه بله غاړه کښېنستو.
دینک "بختیالی دا صلاح مې درسره کوله که ستا خوښه وي، زۀ بۀ رپورټ وکړم".
بختیالی چې له چائینکې سر پورته کړ، بیرته یې پر کښېښودو، د خپل لاس بنګړي یې کښو "نۀ کاکا، زموږ رپورټ یوه مانا نۀلري، نۀ سړی وهل شوی دی نۀ ویشتل شوی، پۀ (څا) کې لوېدلی دی، دا پر دې زورورو څوک اړوي چې تاسو وژلی دی".
دینک له چای پس اچولی نسوار تو کړۀ، نه زویه زۀ ودې ته حیران یم دومره لرې یې له کوره (څا) ته څنګه بوتلی؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې د چای پیالې ډکې کړې، کنبلې بنګړۍ یې سره یو ځای کول"کاکا زرینه وایي چې مونږ له کوره ووتو د ملکداد د چرسک نارې او اشارې یې وې چې هله یو څوک په (ځا) کې ولویدو.

زه او بابک چې ورغلو، بابک (ځا) ته سرور ښکاره کړی دی له شا پسې پورې واهه ،کاکا زرینه مې پوه کړې ده چې پر خوله لاس ونیسه او ګوره ، ګوره چې دا خبره وچاته ونه کړې، پښتانه وایي «تېز په تاځیله نه نیول کیږي» کار به له چله اخلو".

دینک چې په لاس کې خلی په وور کې غورزاوه زه خو وایم " ریورټ به ښه وي".

بختیالۍ په قهر او ګونجې تندي ورو کتل "کاکا خو درته ومې ویل، له دې څه به کار په چل اخلو، نور وس خو زمونږ نه په رسیږي".

دینک ولاړ شو، خپل تور خیرن،خلاص شوی پتکی یې پر سر پیچلی"سمه ده، لورې چې څنګه ستا خوښه ده،خو دا یوه خبره یاد لره، پر ما چې دې هر بار ږدی، زه هم په شپه تیار یم، هم په ورځ".

چې دی ولاړېدو د بختیالۍ مور او پلار هم راغلو، مور یې دلې په چغو شوه، پلار یې ماجت لاړ،په ماجت کې پر فاتحه چې دعا وشوه، له دعا وروسته یې ملکداد ته مخ ور واړاوو، پوښتنه یې ځینې وکړه" دا واقعه څه وخت پېښه شوه ،او ده له (ځا) د اختر په ورځ څه غوښت؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکداد له بلې دعا وروسته چې خلګ رخصت شو "زما دا شک دی، دومره وختي چې (څا) ته ورغلی دی، د کوترو د نیولو هڅه یې کوله ، د دهٔ غریب خو مور ناروغه وه، یو چا بهٔ ورته ویلي وي چې د کوترو ښوروا یې ښهٔ ده.

ورځ یې پر فاتحه تېره شوه ، ډوډۍ یې د ادم خان پهٔ کور کې وخوړه، د ماخوستن له لمانځهٔ چې راغلی، له بختیالۍ یې پوښتنه وکړه "لورې! دا اوس څنګه پښبه شوې ده؟،دهٔ د اختر پهٔ ورځ له (څا) څهٔ غوښت؟".

بختیالۍ چې یې بالښت و څنګ ته کېښښودی، کښېنسته تو له کیسه یې ورته وکړه.

دی هغه ډول ناست وو "لورې! زهٔ څهٔ چل وکړم؟. له ما خو یې ورخونه یوړل".

بختیالۍ چې سترګې یې د مور پر خوا واړولې "بابا تهٔ او مورکۍ صبا خپل کورته لاړ شي.پهٔ کیسه کار مهٔ لره.زهٔ پهٔ خپل کار پوهېږم، وماته ښهٔ درک راکوي، تاسو کار مه پهٔ لرۍ".

"لورې! پهٔ دې زهٔ ښهٔ پوهېږم. چې تهٔ تر ما ښه پوهېږې، ځکه خو تل له خانه سره دا وایم .کاش! دا مې لور نه زوی وای".

بختیالۍ: "یو خو ستا لاس نهٔ پهٔ ښلي، بل زهٔ پر دې ویرېږم ماشومان را وژني".

دریم مابښام یې: مېرهٔ میراث خور، ملکداد کورته ورغلی "بختیالۍ دا ماشومان در روان کړه، درځه کورته. څهٔ کوې چې له دې ورو ماشومانو سره، پهٔ دې تورو دېوالونو کې ناسته یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته بۀ دې لږ له ښځو سره خولۀ پرې وي، لږ بۀ دې پام پۀ بله شي".

دې لرګي ته لاس کړو "وزه، تۀ چې د ماشومانو له غمه مړ کېدای، پلار بۀ دې نۀ وروژلی".

ملکداد چې پۀ غابښو کې نیولي د بربت وېښتان پرېښول "نۀ بختیالی، تۀ هسې بدګمانه شوې يې، ګمان مۀ کوه، ګمان د ایمان زیان دی".

دا ورولاړه شوه چې د لرګي وار يې پر کاوۀ، دی ووتو.

بختیالی چې څو ورځې پس ورغله سنګین ته "پۀ ما خو تۀ خبر يې، مېړۀ مې مړ شو، بل سړی زۀ نۀ لرم. چې ستا فصل در پالي ، دا فصل له يو مسلمان وراوله چې بیه يې کړې چې څومره مې حق جوړېدو هغه را کړه".

سنګین که څه هم غځېدلې پښې را ټولې کړې. بېرته يې هم يوه پر هغه بله واړوله، را پورته نۀ شو.

بختیالی هم دا محسوسه کړه چې دی وايي زۀ هم يو سړی يم "سمه ده خورې. هغه ورځ ملکداد هم راغلی، دا ستا وراسه يې کوله".

بختیالی که څه هم د سنګین له خوا د پرونې خاک نیولی وو، بیا يې هم سنګین يوه سترګه لیده " نۀ نۀ وروره. ګوره چې ملکداد ته يې ور نۀ کړې".

سنګین چې د دې يوه ښکاره سترګه ته کتل" سمه ده خورې ، زۀ بۀ يو څوک پیدا کړم چې بیه مې کړي. ستا روپۍ بۀ وروړ کور ته دروړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین څو ورځې پس کورته ورغلی، لس زره روپۍ یې ور کړې" خورې ستاسو فصل خو دریم په څلیرویشت زره بیه کړی. په څلیرویشت زره کې ستا دریمه، اته زره کېده، ما لس زره در کړې".
بختیالی هغه روپۍ ور نیولې "وروره کور دې ودان".
څلور میاشتې بې په دې تورو دېوالونو کې په دې تیرې کړې چې دا راز ځان ته معلوم کړم ، د پنځمې میاشتې په اوله شپه څلور، پنځه سپین ږیري، یو د کلي مولوي صاحب راغلوؤ. له روغبړه پس مولوي صاحب له جېبه تسبې را وکښې. تسبې بې بیرته و جېب ته کړې چې په خبرو یې داسې شروع وکړه
"بختیالی شکر دی موږ خدای مسلمانان پیداکړي یو. مسلمانان چې دي تر دې ټولو انسانانو افضله دي،هغه په دې چې په دین د اسلام دي .... اوس به د مطلب خبرې وکړو، بختیالی زموږ په مذهب کې داسې دي چې کومه ښځه د مړوښې وي. هغه ښځه به ضرور مېړهٔ کوي. موږ د دې د پاره راغلي یوچې خپلې غاړې خلاصې کړو".
بختیالی چې پر خپل ویدهٔ زوی کالی سماوو "مولوي صبب! تاسو ته دي خدای خېر درکړي. دا ښهٔ شو چې تاسو راغلاست. زهٔ مو پوه کړم ،اوس بهٔ مېړهٔ ضرور کوم. یو خو بهٔ ځان له بهٔ وماته مهلت راکوی چې زهٔ سوچ وکړم. بل بهٔ مي ماشومان را ساتي.خو یو څو ورځې دی. هر څوک چې زما خوښ شو، زهٔ بهٔ درته ووایم. له هغه سره څوک زما د پاره ښهٔ بهٔ نکاح را وتړئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي صاحب چې دوباره راکښلې تسپې جېب ته اچولې "بختیالی ! ته پرېدي خلگ څۀ کوې، دا خپل میراث خوار دي بې واده ځوان زوی ناست دی، هغه وکړه، روپی ورسره ډېرې دي، د هیڅ کمی بۀ ور سره نۀ وي".
بختیالی چې سرکښته ځړولی وو. د نغري پرغاړه بې پۀ واړه خلې لیکې کښلې "نۀ مولوي صاحب دا سړی خو بېخي نۀ کوم، دا زما د مېړۀ قاتل دی".
مولوي چې لاس سره مروړل "بختیالی نخرې مۀ کوه، دا سړی دي خدای قریب کړی دی".
بختیالی چې پۀ لاس کې وړه لښته، پۀ جار کې وغورځوله "مولوي صاحب ! نۀ بې کوم چې پر سر بې را وتړی لا هم".
مولوي صاحب چې مخ مجو(مجید) ته ور واړوو "بختیالی ستاخوښه ده، ملکداد خو هم ښۀ در معلوم دی. که بې پۀ رضا زوی نۀ کوې، سبا دي پۀ زور پۀ کوي".
بختیالی چې مخ بې ماشومانو ته واړاوو "مولوي صاحب ! پښتانۀ متل کوي، وايي «پر لمانځه مي ودروې ته. وايي بۀ بې څوک".
مولوي چې پر ږیره لاس تېراوو، سترگې بې پۀ بختیالی کې وې "بختیالی موږ سوال درته کوو، مۀ ځان بې شرمی ته جوړه وه، مۀ دی، سبا ک. بدنامه شوې. بدنامي خو دي د دۀ ده".
له دې خبرې سره سم ولاړ هم شو. د سرای تر دروازه ووتو. بختیالی هم پټه او سوکه . سوکه پۀ لځو پښو ورغله، د سرای

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دروازه کې. و یونیم گز دېوال ته پټه ودرېده،دوی سره رږغېدو . خبره مجو (مجید) اکا کوله ".

مولوي صاحب دا خبره لکه چې رېښتیا ده چې دا سړی د ملکداد زوی وژلی دی".

مولوي صاحب "هو مجو په دې کې شک نشته. وماته په خپله ملکداد وویل".

مجید اکا "مولوي صاحب ! بیاخو پکار ده چې موږ په دې خپلو ډېرو کې تو کړو چې پر نیمه شپهٔ، د وړو یتیمانو په کور کې ناست یو . ومور ته یې سوالونه او زارۍ کوو چې تهٔ و یتیمانو ته د پلار قاتل ور پلار کړه".

مولوي صاحب "مجو موږ خو یې د را روان وخت غم کوو، موږ وایو چې سره میراث خوارهٔ دي، گوندي دا خبره ورکه شي. په را روان وخت کې بهٔ بیا گزگ نهٔ کوي.

مجو ما هم اول داسې محسوسوله چې بختیالی نهٔ ده خبره، لکه څنگه چې په سړه سینه رږغېدم، مجو که څهٔ هم زهٔ غلط وم چې بختیالی نهٔ ده خبره.

مولوي خیر دی خبره دي وي. پرېږدی چې څو شپې نخرې وکړي بیا بهٔ خوشاله وي، د ملکداد زوی بهٔ کوي.

مجو تهٔ خو خبر یې. د ملکداد تر مخ ډېر لوی. لوی سړي نه ئي رږغېدای. بختیالی خو هم څهٔ بالښته نه ده".

مجید اکا: "مولوي صاحب ! کومه بالښته؟".

مولوي صاحب "ولي نهٔ دي دي اورېدلي ....

قام ده ډېر دی دلسته نسته   پر تا جنگ کوي بالښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماځیګر وهی لمر تانګه پر تابالښته جنګېده
لچ یې مات وی دا ورغښته تر مړو بهه وه بالښته".

دې غاړو و بختیالی‌ته دومره حوصله ور کړه چې راغله پر بستره داسې وغځېده، لکه له دې سره چې هیڅ هم نه وي شوي، تر سهاره پهٔ خواږه خوب ویده وه. سهار چې را پورته شوه، سترګې یې رنې وې، داسې یې محسوسوله لکه دا چې بالښته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

4

څوشپې پس چې بختیالۍ یو سهار را پورته شوه، د پلار د کور سودا ورولاړه شوه، مرغسن وو (نرۍ وریځ) چې د کور د خونې دروازه یې کولف کړه، را ووته د خپلو ماشومانو تر غوږو یې خادرونه وتړل، روانه شوه.

په لارې چې څه لاړه اسمان ته یې وکتل، وریځې بنۀ ځان سره ور کړې وو.

یو ځل یې لا دا اراده وکړه چې بېرته وګرځه، نن ورځ سړېچنه ده (سړوکې) بیا یې توکل کړی ماشومان یې په مخه کړو، روانه شوه.

غټوکي لورا و زوی یې بنۀ وو، هغه د بر ورکی ورور دوی په غېږ کې یوار یوه بیا بل اخیستو، هغه لږ غټوکی دې په غېږ کې اخیستی وو.

یو وخت چې یې پر پښو روان کړی، لورکی یې تر لاس نیولی وو، د بختیالۍ ورپام شو، کمیس یې په غاړه وو، پرتوګ یې نه وو.

د لارې په منځ کې کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، دلته یې پرتوګ په ور په پښو کړی، سوکه، سوکه د ماشومانو په تګ سوکه تګ پرېکړی، د غرۀ لمنې ته ورسېدو، د انا ګیانو پر چینه کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، د دوی یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواخیسته، پیاز یې سپین کړی ، دوډۍ یې پورې وخوړه،ماشومان او ځان یې په لپو اوبهٔ کړو ، هم یې د ماپښین لمونځ وکړی بیا یې مخه وکړه.

اوس نو د بابا کور ډېر لرې نهٔ وو ، پهٔ تلو، تلو کې د ما شومانو و دې ته پام شو، ناره بهٔ یې کړه ،له هغې خوا بهٔ پهٔ دره کې ددوی ږغ بېرته راغبرګ شو.

دا رنګه روان وو ، د بابا وکور ته یو مغزی (لوړه اوکږه لاره) پاته وه ، مېده ، مېده څاڅوکي هم شروع شو.

پهٔ مغزي ور واوښتو ، د بابا کیږدۍ یې وپېژندله، چې ولاړه وه، ډېر یې زړهٔ ښهٔ شو چې مېلمنې (د کوچیانو کلی)ته لا پهٔ کډه نهٔ وه تللی.

د بختیالۍ د وړې خورکۍ زرکې چې دوی پهٔ سترګو شو، نارې یې کړې "مورې ! خورکۍ راغله".

مور یې مخ له وراغله، لاس یې پهٔ اوږو وو ، پر بختیالۍ یې غېږ وګرځوله، کور ته چې ورغلو مور یې تبخی واړوو ، دستي یې چای پخې کړې ، مور چې یې چائینکه را کوز وله "بختیالۍ ! دا ماشومان بهٔ دې پهٔ یخ وژلي وي، وار بهٔ دې کاوۀ ، چې ورځ توده شوې وایې بیا بهٔ راغلې وې".

بختیالۍ چې پهٔ خپلو تودو لاسو کې د ماشوم لاس نیولي وو "مورې ! بس تر وس مې تېره شوه ، نور مې نهٔ شو ځغملای ".

دوی ته یې چای وراوړلې ، دوی چای څښلې ، مور یې ښې تورې او سپینې غوښې پهٔ کټو کې واچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام ته یې بابا هم راغلی مېړې یې وشکولې ،په سیَب یې دننه کړې.
له روغبړه وروسته یې مور ښهٔ غټه کاسه، وره ډوډۍ ور واړوله ، پهٔ بله کاسه کې یې، ښې تورې اوسپینې غوښې. د دې سترې ماشومان چې پهٔ تورو سپینو ماړهٔ شو، خوب ورغلی.
مور یې وتړولو ته ځای ور هوار کړی ، یو یو یې تر لاس نیوو، ځای ته یې بېول.
له هغه وروسته پهٔ ځراغ کې تېل ختم شو ، بابا یې بالښت ته پروت وو ، د اور پهٔ رڼا کې دې لیدو چې دپتکي ځاک یې پهٔ خولهٔ او بربتو پورې مښلی.
له دې خبرې سره سم را پورته هم شو "لورې ! دا ډېر وخت ښار ته نهٔ یم تللی، ځکه تېل نشته".
پهٔ خبرو ، خبرو کې بیا دې ته راغلی "بختیالۍ ! دا خبره څو مره حقیقت لري، ستا مېړهٔ دې خلګو وژلی دی ، لورې که رېښتیا ووایم، زما اوس هم یقین نهٔ راځي".
بختیالۍ چې سترګې له موره دهٔ ته، ور واړولې " هو بابا زرینه ورسره وه ، هغې پهٔ خپلو سترګو لیدلی دی".
بابا "دا تهٔ څهٔ وایې؟ لورې هغه ورځ خو هم تا دغه وویل ، خو زما یقین نهٔ پر راتلو".
بختیالۍ "دوې کیسې دي بابا ، یوه خو دا چې ما یې زوی د اوبو رګو پهٔ لار کې وتاړه بل یې زما له مېړهٔ مځکه غوښته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا : "ستا د مېړۀ مځکه څه غواړي ؟،هغه خو يې وماته راکړې ده".

بختیالی : "بابا پۀ کلي کې زموږ د يوه سرای مځکه نۀ ده ، دا مځکه ډېر اوږدۀ او وسارۀ لري ، د دۀ د مځکې پۀ میان کې ده ، د دۀ مځکه يې سره پرېکړې ده ، دۀ دا غوښتو چې دا زموږ مځکه دځان کړي ، وموږ ته د دې پۀ بدل کې بله مځکه راکړي .

پۀ څو، څو واره يې خلگ ورته راولېږل، خو دۀ سودا نۀ ورسره کوله.

زوی يې بيا چرسک،غل او بدره دی ، دا څو کاله پۀ جېل کې وو ، چې راخلاص شو بيا يې دا حرکتونه کول".

توله کیسه يې بابا ته پۀ زېر و زور وکړه.

بابا يې پټکی پر سر کړی ، د ولاړېدو هڅه يې کوله "و خورې دا دی مخ لکه د سپب کښته.(توکه يې پرې وکړه) خو مخ بۀ دې ورښکاره کاوۀ ، چرسک شی وو، هغۀ د ورېنداري پۀ عزت څۀ خبر دی. چې ستا مخ يې ليدلی وای، بله ورځ يې پۀ خدای که ستاپۀ خوا کتلي هم وای.

د دۀ خو دې قد و قامت، ښاهسته تگ خوښ شوی دی".

بختیالی د بابا ومخ ته کتل "ملامته یم ، مور خوارې پۀ څو، څو واره راته وويل، دا مخ مۀ پټوه ، دا مخ پټول بۀ دې يو ورځ پۀ يوه لويه بلا واړه وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا چې ځادر اغوستو : "سم یې درته ویلي دي " پښتنو کله کلا ګانې درلودې؟ ،کله یې ښځې پۀ پردو کې نغښتې؟ ،لکه دا اوس چې مورېـ کوچیان یو.

ټول پښتانۀ دا ډول ازاد خلګ وو ، داسې ازاد ژوند یې وو لکه دا مورېـ ،د اکثرو کیږدۍ وې یا یوه ،یوه خونه ، چې چا، چاردېوالي پېژندله نۀ، دا زمورېـ پۀ ډول یې ښځو کارونه کول ،دا ببخي لړ وخت کېږي چې پۀ ښځو یې مخ پټول او پرده کوي ،پر کورو یې چاردېوالۍ شروع کړې.

خو اوس یې لا د ډېرو کورو چاردېوالۍ نشته ، خونې یې تۀ پۀ خپلو سترګو وینې.

لورې! زۀ اوس څۀ وکړم؟".

بختیالۍ چې یې څپلۍ سمولې "بابا تۀ هیڅ هم مۀ کوه ، مۀ پۀ دې کیسه سر خلاصه وه ،مۀ کار پۀ لره ، نۀ ستا لاس پۀ ننېلي ، زۀ پوهـ شوم او زما کار.

تۀ ځان داسې واچوه چې زۀ ببخي پۀ هیڅ هم نۀ یم خبر ". شپۀ ډېره تېره وه ، سهار نزدې وو چې دوی ویده شو.

سهار چې بابا له مېږو سره ولاړ ، مور یې اوبو ته.

دې صندوخ خلاص کړی، د هغه سرې او بابا عکسونه یې را واخیستو ، پکښې ویې کتل ، هغه عکس یې پیدا کړی ، چې لـه شا پۀ شنه قلم یو څۀ پر لیکلې وو.

ورځ تېره شوه ، شپۀ راغله، بابا ته یې وویل "زۀ سبا کور ته ځم ، تۀ یې غمه شه ، که چېرې پر ما یو تکلیف راتلو، زۀ بۀ ضرور تاته حال در کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا پنځه زره روپۍ ورکړې "دا به یو شی په واخلې ، یو مې در کوم ، ته خو بې اوس له ځانه سره نه شې بیولای بیا به یې زه یاشمک (شمس) وروردر ولې ، ماشوماتو ته به یې حلال کړې".

سهار لمر تر اوورو را وتلی وو، چې له بابا او مورکۍ یې رخصت راواخیست ، د کور په لور رارروانه شوه.

ماځیگر غټ وو ، لمرو غر سره ورتلو چې را ورسېده چې دې وور بلاوو ، بسترې یې هوارولې ، تیاره ماښام شو . ماشومانو ته یې د مور ور کړې، پخې غوښې او ډوډۍ ورکړه ،سترې ماشومان یې یو، یو ویدېدو ، اخیر دا هم ویده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

5

دویم وار بیا هغه څو سپین ږیري او مولوي صاحب چې یو مجو اکا پکې نه وو . داسې وخت ورغلو چې د بختیالۍ غټو کې ماشومان ویده وو.
یوه دا، وړوکې زوی په دې ډول ناست چې د وړوکي زوی سر یې پر ځنګانه ایښی وو، ځنګون یې ښوراوو، الله الله یې ورته کول "الله کوټ للو دلته مه راځه ګیدو ، لالی ویده دی په خوبو".
د مولوي صاحب د خوني په بنده دروازه کې دغ شو "بختیالۍ تا او ماشومان خو ویده نه یاست؟".
دې یو ګړۍ غوږ کرار کړی، دویم وار یې دغ وپېژندلی له "نه" سره سمه ورغله، دروازه یې خلاصه کړه.
د مولوي صاحب له مخه یې ویده ماشوم واخیست ، دوی پر هغه ځای کښېنستلو.
له حال احواله پس، مولوي صاحب پر ږیره لاس تېراوو ، په خونه کې یې شا و خواسره کتل، په دې چې دا ښځه دومره دلاوره ږغېږي ، داسي خو به نه وي چې یو څوک په دې خونه کې ورسره ویده ېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې په نصيحت کولو شروع وکړه ، په نصيحت کولو، کولو کې يې بيا د نکاح خبره ورياده کړه.

بختيالۍ مخ ور واړاوو، لاس يې له خولې واخيستو "دې خو به شرم نه لري له خدايه به نه وېرېږي ، تاسو خو له خدايه ووېرېږئ ،د خداى جواب به څنګه وکړئ؟ چې د يوه ظالم ملکداد جواب نه لرئ ، خداى به دا پوښتنه نه کړي درڅخه وه چې دې کونډې او وړو يتيمانو، په دې تورو د ډوالو کې پنځه، شپږ مياشتې تېرې کړې ، تاسو يې يوه هم پوښتنه وکړه؟".

مولوي صاحب جېب ته لاس کړی تسپې يې راکښې "هو بختيالۍ ملامت يو".

نن د بختيالۍ سترګې له خپلو ماشومانو نه را اوښتې "مولوي صاحب ! که تاسو را شئ که نه شئ ، پر ما دا شپه و ورځ هغه رنګه تېرېږي ،ژړوي مې دا خاى چې څنګه په دې دومره کلې کې يو سنت وهلى نشته چې راشي د دې وړو ماشومانو حال وکړي چې څه حال مو دی ، يو څه په کور کې لری که نه يا خو ناروغه نه ياست ،د يو ظالم له وېرې تولو سترګې پټې کړې دي ، څو مياشتې وشوې چې زه او دا واړه په دې سراى کې شپې او ورځې تېره وو ، بيا چې وار د دهٔ شي، نه له دې خپلو سپينو ږيرو شرمېږئ ،نه له ما ، نه د دې وړو يتيمانو له حقه وېرېږئ.

تاسو که نه له خدايه وېرېږئ، نه د ماشومانو له ازاره ، زه هم د مېړهٔ هم د يتيمانو له حقه وېرېږم ،دا منم چې زه يوه ښځه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

، هیڅ مې هم په وس نه دي پوره ،دا به وکړم، مرګی به قبول کړم ، یتیمانو ته به د پلار قاتل نه کړم ور پلار".

نورو سپین ږیرو سوالونه بس کړو ، خاموشه شول.

خو د مولوي خوله نه سره ور تله.

مولوي صاحب: "ته لېونی یې چې د ورې نجلی خبرې منې".؟

بختیالی اخیر خبره داسې ور خلاصه کړه.

"مولوي صاحب ! دا خو به وخت ثابته کړي چې زه لېونی یم که تاسو یې لارې ، په دې سر خلاص کړی، چې پر دنیا نر ودرېږي په خدای که ما د ملکداد زوی وکړی".

دوی هم یوه ،یوه غاړې تازه کړې، خپل ،خپل (څادرونه)یې وځنډل، ولاړ شول ،شپه تېره شوه.

سهار ملکداد په خپله ورغلی "بختیالی زه سوال درته کوم، داسې وکړه دا زما زوی وکړه، ته یې ډېره خوښه یې".

د بختیالی باری (جارو) په لاس کې وو ، د خونې ومخته په سرای کې ناسته وه، نه یې یوه کړه او نه بله

"ستا زوی نه کوم چې پر سر یې را وتړې لا هم ،دا نېکي وکړه، ما له دې خپلو ماشومانو سره پرېږده ، زه له مېړه بېزاره یم ، نه مېړه کوم، نه یې شوق لرم".

ملکداد چې په دې پوه شو چې ښځه یوه خوا نه کوي، نو یې له خولې لاس واخیستو

"ستا څه خیال دی ، ما چې دې مېړه دومره په هنر وژلای شو ، نو دا ماشومان دې هم یو ، یو داسې په هنر وژلای شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه خوښه دې دا ده چې دا ماشومان دې یو، یو داسې په هنر در مړۀ کړم لکه مېږۀ، بلکه دا چې زما زوی په خوشالي وکړي ،زۀ د زوی پر غم نۀ يم ،پر دې يم چې تۀ زما زوی وکړې، که دې سبا زامن لوی شي هم، دا شک بۀ یې نۀ راځي چې زموږ پلار دۀ یا د دۀ زوی وژلی دی".

بختیالی چې د دۀ خبرې واورېدلې، باري پۀ لاس کې حقه حېرانه شوه او سوچونو واخیسته.

"یو خو یې زما مېږۀ رامړ کړی او پۀ ډاګه یې مني هم ، بیا دا سر زوري ، د ماشومانو د وژلو تر وخت له مخه خبرتیا هم راکوي له دې زوی مړې شخه به پۀ چل کار اخلم".

له څۀ خاموشي پس یې ډېر پۀ عاجزي وویل

"سمه ده، دوې شپې مهلت راکړه".

ملکداد "دوې نۀ، درې ورځې مهلت در کوم".

له ځان سره یې واړه ، واړه خندل، ولاړ شو.

دا پۀ دغه شپۀ د دینک کور ته ورغله ، تو له کیسه یې ورته وکړه او هغه عکس یې ور کړی پر کوم چې ایډریس لیکلی وو.

دینک پۀ هغه سهار وختي ملکداد ته ورغلی "زما ښځه ناروغه ده ، که دې یو زر دوه روپۍ راکړې ، ډاکټر ته یې ورم".

ملکداد خندل چې روپۍ یې ور کولې "هلکه دا د یار ښځه خو دې پوهـ کړه، کـه در شخه مني چې دا زما زوی وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ یې لهٔ لاسه روپۍ نیوې "سمه ده، تهٔ فکر مه کوه چې زهٔ لهٔ هغې خوا راشم".

دی پهٔ دروازه کې ولاړ وو، د بختیالۍ د کور پهٔ خوا یې کتل "ماښام ته بهٔ راځې؟".

دهٔ هم د بختیالۍ د کور پهٔ لور سترګې ور واړولې، پهٔ زړهٔ کې یې پهٔ خپل کردار خندل "نهٔ دوې شپې پر هغه خوا کوم، د لور مې اوس کال وشو، نهٔ زهٔ ورغلی یم نهٔ یې مور، دوې شپې لهٔ لور سره کوم".

دهٔ بېرته مخ د دینګ پهٔ خوا واړاوو، کتې، کتې ویې خندل "هلکه دینګه دوې ورځې پس خو بهٔ یا نوره وې یا نسکوره".

دینګ روان شو، خپله ښځه یې ډاکټر ته بوتله، د شپې بختیالۍ خپله غوټه تیاره کړه، څو واره ووته، شاوخوا یې وکتل، څوک نهٔ وو، نهٔ د چا درغ وو.

خپل ماشومان یې پوه کړو "که چیرې توخه در تلهٔ، پر خولهٔ لاس نیسئ".

ځان یې ښهٔ مطمئنه کړی، ماشومان یې تر لاس ونیول، د دېوال لهٔ سایې سره، د څورلسم د سپوږمۍ پهٔ رڼا کې یې ډېر پهٔ چټکې ګامونه ښودل چې سپوږمۍ بهٔ پهٔ وورو کې پټه شوه، د دې بهٔ سا سمه شوه، لکه چې وایې "اوبو اخیستی څګ ته هم لاس اچوي".

یو وخت یې شرنګی تر غوږ شو چې تر شا یې وکتل، سپی ور پسې وو، مېږوی یې کښلي وو، د غاړې ځنځیر او مېږوی یې شرنګی کاوهٔ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې کله له وېرې ډېر تر خولۀ نۀ وتو بیا یې هم دا هڅه کوله چې لوټې ور غورزوي ، سپی وګرځي.
د محمددین د انارو تر باغه ، پۀ باغ کې څۀ تګ مشکل وو، د ونو او بوټو پۀ وجه، ځکه څۀ وځنډېده.
چې دا ور ورسېده، دینک د موټر ډرائیور ډېر سټرې کړی وو ، پۀ څۀ شوه،څۀ شوه هغه ستا ښځه.
دی نه وې، تۀ ما پۀ یو بلا وخورې.
چې بختیالی و ماشومان ور ورسېدو، پر ډرائیور د اختر ورځ شوه.
دومره پۀ تازیله یې موټر روان کړی لکه یو څوک چې دی ویني، ور پسې وي.
یو زوی یې پۀ روان موټر کې، پۀ سپي پسې تر شا کتل چې سپی پاته شو.
دۀ پۀ ژړغوني ږغ وویل "مورې ! زموږ سپی؟".
دې زوی پر مخ مچ کړو "زویه ! دینک کاکا بیرته راځي ، کور ته یې بیایي".
پۀ لارې هغۀ ښارګوټی راغلی، پۀ کوم کې چې د دینک د لور کور وو او هم موټروان د دې ښارګوټي وو.
د لور کور یې له لرې وه بختیالی ته ور وښودی.
پۀ تلو، تلو کې، وسهار ته نژدې یو بل ښارګوټي ته ورسېدو ،دوی شپۀ پۀ ناسته تېره کړه ، ډرائیور ویده شو .
سهار چې یې لمنځونه وکړو . چای یې وڅښلې بیا یې مخه وکړه ،ماښپین قضا وو چې هغه ښار ته ورسېدو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ماشومان ډېر حېران ول چې دا بیا څه رنګه ځای دی، څومره ډېر موټران دې پکې چې کله یې د خره ټانګه ولیده ،نارې کړې "ادې ادې هله وی پۀ خره یې ګاډی پسې کړې ده ، سړی پکې ناست دې"

بل چې رکشه ولیده ورته حېران و چې دا بیا څه رنګه شی دی په درو پیو روان دی ، په ښار کې ماشومان روان وو ، دوی ورته په سوچ کې وو چې دا خو یې زموږ رنګه کالي نۀ دي، لمن یې نسته ، تر شا د چا توره تېلۍ ده چا شنه تېلۍ چا رنګ په رنګه لوتي ترلې وې ،دوی پوښتنه هم نۀ شوه کولی چې دا څنګه شیان دي ، خو بس حېران دریان یې یو بل خوا ته کتل.

ډرائیور پۀ ښار کې یې یو چا ته هغه ایډریس ورښکاره کړی، هغۀ داسې وویل"سیده ورځئ، تر هغه وخته چا ته مۀ درېږئ ، تر څو چې یو لوی چوک د راځي ، پر چوک له یو چا پوښتنه وکړی، هغۀ بۀ یې در وښايي، ډېر مشهوره سړی دی ، هر څوک یې پېژني " پر چوک یې له یو چا پوښتنه وکړه، هغۀ یې دوکان ته لاس ونیوو

"هغه مخامخ دوکان یې دی" دینګ ور کښته شو ، دوکان ته ورغلی ، یو سپین ږیري سړي ته یې هغه ایډریس ورښکاره کړی.

هغۀ چې لیکلي ولیدل، یو ګړی پۀ سوچ کې لاړ ، هم پۀ هغه سوچ کې یې کاغذ واړاوو چې عکس ته یې پۀ غور وکتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکس یې وپېژندلی ، په سپینو چشمو کې یې سترګې
دینک ته ور واړولې، په وړه خندا کې
"وبخښه، بېخي ډېر وخت تېر شوی دی ، د تورکانۍ د اینځر
زوی یې؟".
دهٔ چې د شاه جي و تکو سپینو وېښتانو ته کتل "نهٔ نهٔ نوم
مي دینک دی ، صرف مې د اینځر لور او لمسیان تر تا پورې
را وستل، ما ته اجازه راکړه ، زهٔ ځم ، د کرایې موټر مې
راوستی دی".
دهٔ چشمې له سترګو لرې کولې "د خدای بنده، خو پهٔ بس کې
بهٔ را تلاست ، دومره کرایه؟".
له ډېره سته پس، شاه جي رخصت ور کړو.
دینک روان شو، پر شا یې ور وکتل "د خدای پهٔ امان، نوره
کیسه بهٔ بیا بختیالۍ درته وکړي".
بختیالۍ او ماشومان یې د دوکان مخته کښته کړو، دی
روان شو،شاه جي له بختیالۍ سره روغبړ وکړ،د خپل
همسایه رکشه یې را وغوښته ، بختیالۍ او ماشومان یې
کور ته ولېږل.
کور ته چې ورغلو ، د رکشې والا د شاه جي ښځه پوهه کړه
چې "دا د شاه جي مېلمانهٔ دي ، بېخي له لرې راغلي دي،
باید ښهٔ خدمت یې وکړې".
د شاه جي ښځه جبینه پهٔ پښتو پویده، خو وئیلای یې ښه نهٔ
شوه ،پهٔ ډېر زحمت یې بختیالۍ پهٔ خبرو پوهوله یا پوهیده.
جبینه د بختیالۍ او ماشومانو ته ډېره حېرانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېرانه پهٔ دې وه چې دې پښتنې دېرې لیدلې وې، د ښارنهٔ ، د غرنو.

د دې اوږدو جامو او لړلو ماشومانو ته بهٔ خود حېرانه وه، چې نهٔ یې داسې جامه لیدلې وه، نهٔ یې داسې لړلي ماشومان ،ماښام شاه جي هم راغلی، له بختیالۍ یې ښه د کور، بابا او ټولو پوښتنه بیا وکړه.

له ډوډۍ خوړلو پس، شاه جي لاس پهٔ دسمال پاکول ویې خندل "بختیالۍ لورې! که ستا پهٔ یاد وي چې ستا بابا بهٔ ویل چې یو متل دی (مور مېلمه له هوره پس پوښتو) اوس نو حال راکړه، تهٔ او ښار ته له دې وړو ماشومانو سره راتلهٔ"؟ بختیالۍ شاه جي ته مخامخ ناسته وه، خپل لستوڼی یې د پکي پهٔ ډول د ګرمۍ پهٔ وجه ښوراوو.

له هغه وخته یې کیسه شروع کړه چې دی ورغلی، د دوی پهٔ کور کې اوسېدهٔ.

پهٔ غرهٔ کې یې سروې کوله، نقشې یې جوړولې بیا تر دغه ماښامه چې دا له شاه جي سره، د دهٔ پهٔ کور کې ناسته وه. جبینې د دې د ماشومانو ځایونه هوار کړو، یو، یو ویده بدل، ټول ویده شول.

شاه جي که څه هم د بختیالۍ ومخ ته کتل، خو سوچ یې پهٔ هغه تېر وخت او د دې د بابا پهٔ کور کې وړ.

بې پامه یې اوف کړو، ولاړ شو، پر لمانځهٔ ودرېدو. بختیالۍ ته ور پهٔ یاد شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ربښتيا، ربښتيا، شاه جي چې بهٔ لمونځ کاوۀ، يو خويې لاس پر نامهٔ نهٔ نيول او بل يې د خاورو تيکۍ مخته شوده".

شاه جي چې لمونځ وکړی بيا راغلی، جبينې شنې چای راوړې، پيالې يې ورډکولې دهٔ ښلې، بختيالۍ ته ږغېدو "زهٔ او جبينه پهٔ دې کور کې دوه پهٔ دوه يو، يو زوی لرو، هغه هم د وادهٔ او بچيانو خاوند دی ،د ښګ پهٔ سرای کې اوسي ، يوه دي پهٔ دې ده چې له موږ سره پهٔ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې پهٔ اخيره کې، زما خالي سرای دی ، هغه در کړم، تهٔ او خپل بچيان پکښې اوسی".

بختيالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زهٔ او بچيان بهٔ پکښې اوسو".

شاه جي د ېوال ته نژدې شو، شا يې وهله"سمه ده چې ښګه تهٔ خوشاله يې ، يو کار ته وکړه ، ضروري هم دی ،که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخيستل له ذهنه ښخه وباسه، نور هر څهٔ اسانه دي".

شپهٔ سهار ته نژدې وه چې دوی تول ويده شول.

بختيالۍ ته دا څهٔ عجبهٔ ښکارېده چې هلته يخ وو. موږ پهٔ خونو کې ويدېدو او دلته بيا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ربښتيا، ربښتيا، شاه جي چې بۀ لمونځ کاوۀ، يو خوبې لاس پر نامۀ نۀ نيول او بل بې د خاورو تيکی مخته شوده".

شاه جي چې لمونځ وکړی بيا راغلی، جبينې شنې چای راوړې، پيالې يې ورد کولې دۀ څنګلې، بختيالۍ ته ږغېدو "زۀ او جبينه پۀ دې کور کې دوه پۀ دوه يو، يو زوی لرو، هغه هم د وادۀ او بچيانو خاوند دی، د څنګ پۀ سرای کې اوسي، يوه دي پۀ دې ده چې له موږ سره پۀ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې پۀ اخيره کې، زما خالي سرای دی، هغه در کړم، تۀ او خپل بچيان پکښې اوسی".

بختيالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زۀ او بچيان بۀ پکښې اوسو".

شاه جي دېوال ته نژدې شو، شا بې وهله "سمه ده چې څنګه تۀ خوشاله يې، يو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخيستل له ذهنه څخه وباسه، نور هر څۀ اسانه دي".

شپۀ سهار ته نژدې وه چې دوی تول ويده شول.

بختيالۍ ته دا څۀ عجبۀ ښکارېده چې هلته يخ وو. موږ پۀ خونو کې ويدېدو او دلته بيا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بیا موږ ستاپهٔ ځای کې یوه شپهٔ هم وکړو ،له موږ سره روپۍ ډېرې دي، تهٔ صرف وما او زامنو ته لار ښودنه کوه، نور موږ له تا هیڅ هم نهٔ غواړو".

شاه جي خاخان له ځان سره بوتلو، له بختیالۍ پهٔ پته یې د کور پر سامان، څه د ځان روپۍ ور کړې، سامان یې راوړو.

بختیالۍ خپل کور سم کړو.

شپهٔ یې د شاه جي پهٔ کور کې وکړه، پهٔ سبا له خپل کور ته دا او زامن بیا ده نوي کور خاوندان شول

یو څو ورځې دې و ماشومانو داسې محسوسوله، لکه خوب چې ویني، د ښار پوخ کور ،د برق رڼا چې د شپې او ورځې بېخي فرق نهٔ وو.

میاشت تېره شوه.

یو سهار شاه جي دوکان ته تلو، د دوی پر کور ورغلو، له حال احوال کولو پس یې له بختیالۍ پوښتنه وکړه "د څهٔ ضرورت خو نشته؟".

بختیالۍ چې د جامو له مینځلو را ولاړه شوې وه، خپل غړلي لستونې یې خوراوو "نهٔ نهٔ شاه صاحب، د هیڅ ضرورت نشته ،که چیرې د یو شي ضرورت پېښ شو، ضرور بهٔ درته وایم، پر دې که صلاح راکړې چې خاخان پر یو کار ولګوو؟".

شاه جي چې لاس پر دېوال کښېښوو ":ا خو ډېره ښهٔ خبره ده، تاله خاخانه پوښتنه کړې ده،دی کوم کار کولای شي یا یې کوم کار خوښ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيالی چې هغسې ولاړه وه "هسې يې پر يو کار ولګوه، په مزدورۍ کې کله دا وو چې دا کوم دا نه کوم".
شاه جي چې خپلې چشمې په سپين دسمال (چې يوه شنه ليکه هم پکښې تېره شوې وه) پاکولې "نه نه داسې نه ده، خبر زه به سوچ پر وکړم".
په دې بله ورځ شاه جي ورغلی، يو هلک بل ور سره وو، خاخان يې ور سره کړو "له دې هلکه سره لاړ شه، څو ورځې په ښار کې تېره کړه، هلکان به ووينې، څوک څه کار کوي، څوک څه کار، چې کوم کار دې خوښ شو، وماته به وو ايې، هغه کار به که خبر وو، په صلاح شروع کړو".
خاخان لاړو، څو ورځې يې له هلکانو سره تېرې کړې، چا ګنجې، چا صدری، چا د پلاستيک لوتې، چا نسوار خرڅول، چا کاغذونه ټولول، چا څه او چا څه خرڅول.
په څو ورځې پس شاه جي له خاخانه پوښتنه وکړه "کوم کار دې خوښ شو؟".
خانان چې خپله خرچنه ګوته په غاښو کښېکښله "زما د پالش کار خوښ دی".
شاه جي يوه دوکان ته بوتلو، يو وړوکی صندوخ، برش او پالش سور او هم يې تور ورته رانيول.
خاخان چې له هغه دوکانه ووتو بيا يې ناره کړه "پالش، پالش، پالش".
د پالش کار يې شروع هم په دې کړو چې دۀ ته دا نارې ډېر خوند ورکاوۀ، پالش، بوټ پالش، يو سړي خپلې څپلې ورکړې "دا را پالش کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ چې ځپلی ور واخيستې، تر ډېره پهٔ سوچ کې ورته ورک وو.
هغه پر ږغ کړو "هله ماشومه، زما کار دی، ټوله ورځ خو بهٔ پردې ځای نهٔ يم ناست".

دهٔ د پالش ډبی خلاص کړو ، پالش ورکول يې شروع کړو.هغهٔ پر ږغ کړو "هلکه يوار خو يې پهٔ اوبو صفا کړه".

خاخان چې د هغهٔ سړي پهٔ خوا ور وکتل "ټولې پريولم ؟".

هغهٔ چې د دهٔ ور کړې چپل پهٔ پښه کړو، ور ولاړ شو "نهٔ نهٔ. ستا اوله ورځ ده که څنګه؟".

خاخان چې پهٔ لاس کې يې د هغهٔ سړي ځپلی وه "هو".

هغهٔ زړهٔ سواند سړي ځپلی پهٔ خپله ورسره پالش کړې.

بس کار يې له هم دې ځايه زده شوو ،ورځ يې تر ماښامه پهٔ ښار کې تېره کړه، ماښام چې کورتـه ورغلی ، شپېته روپـی مزدووري يې کړې وه.

دا ډول سهار تلو، ماښام راتلو ، روپی يې راوړلې، کله لږ کله ډېرې، يـوه ورځ چـې پـهٔ ښـار کـې روان وو ، نـارې يـې وهلې "پالش،بوټ پالش".

يو سړي ور ناره کړه، دی ورغلی،هغهٔ خپل بوټونه ور وو کښو "دا پالش کړه. ښهٔ پالش ور کړه، هسې يې پهٔ رنګ مهٔ رنګه وه".

چې پهٔ دوکان کې يې پمبهٔ او جوړې بسترې خرڅولې.

دوه مزدوران يې د دوکان تر مخ، پر پاخه سړک ناست وو، پهٔ بستره کې يې پمبهٔ اچولې وه، پهٔ لرګو يې پکښې ټکوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار له دهٔ پوښتنه وکړه "ماشومه! داسې کور به نهٔ وي در معلوم چې سپین سرې لري ، زموږ کار ډېر دی، بسترې به پهٔ مزدوري ور کوو ، پهٔ کور کې به یې جوړوي".

خاخان "هو یوه را معلومه ده، خو زهٔ به حال وکړم".

بوتونه پالش شو ، خپلې پنځه روپۍ یې را واخیستې، روان شو ، د دوکاندار بیا لـه شا ږغ شـو "ماشـومه! کـه یې چیـرې ماشین نهٔ درلودی ، مشین بهٔ هم موږ ور کړو".

ماښام چې کورته راغلی، مور تـه یې د دوکاندار کیسه وکړه ،مور یې ډېره خوشاله شوه

له ډېرې خوشالۍ یې سر،سرتور کړی "شکر دی خدایه ،زما خو دا خیال وو چې بې مېړهٔ او بې خپلو د ژوند شپې او ورځې نهٔ تېرېږي.

زویه دا خو ډېر ښهٔ کار دی.

،زهٔ بې کاره پهٔ کور کې ناسته یم، دا کار ځینې راوړه، ښهٔ دی، یو بهٔ ما و د زرینې وخت پر تېر وي ، بل بهٔ مزدوري را کوي".

خاخان سهار دوکاندار تـه ورغلی، یـو مشـین ځلـور ،پنځـه بسترې یې ځینې راوړلې ، تول پر روزګار شول.

ورځ تر هغه بله تول پهٔ ښهٔ رنګ کېدو ، هم یې روپۍ پیدا کولې، دا ډول خاخان خپل پالش کاوهٔ، مور تـه یې بسترې راوړلې ، روپۍ چې بهٔ د دوی تر ضرورت زیاتېدې ،هغه یې شاه جي ته ور کولې.

یو ورځ خاخان د پالش صندوخ پهٔ کونج کې کښېښوی "مورې! زهٔ د پالش کار پرېږدم ،پهٔ هوټل کې کار شروع کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې سترګې یې د پالش په صندوخ کې وې "زویه ! د هوټل کار به ګران وي، نه به یې شې کولای".

خاخان بې کمبلې پر فرش وغځېدو،

"مورې ! ځان به پرې وګورم، که چیرې ګران وو، پرې به یې ږدم، د پالش کار خو بیا هم شته".

بختیالۍ چې کمبله هواروله

"زویه ! له شاه جي سره به مشوره وکړو".

خاخان چې را پورته شو، د کمبلې په لور روان وو" سمه ده مورې ! سبا به زه شاه جي ته ورشم".

بختیالۍ چې د هوارې کمبلې وڅنګ ته کښېنسته "نه نه زویه، زه به خپله ورځم".

بختیالۍ سهار وختي د شاه جي کور ته ورغله چې خاخان داسې وایي "ما په یو هوټل کې کار موندلی دی، زه په هوټل کې کار کوم

ستاڅنګه خوښه ده؟".

شاه جي چې یوه وړوکې کتابچه یې په لاس کې وه "کار دې کوي، بې کاره دې نه کښېني، ګټه دې نه راوړي، خو کار دې نه پرېږدي".

له دې ورځې خاخان په هوټل کې کار شروع کړو، د هوټل کار که څه هم ګران وو بیا یې غرمه او ماښام ښې غوښې هم ور کولې، په اوله ورځ چې د هوټل مالک لمانځه ته لاړ، دی پر چوله ولا دو چې چاینکه به پخه شوه، تویده، ده به له وار خطایي د خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، سپنکی خولی له سره را واخیسته، چائینکه بهٔ یې پهٔ ونیوله، له چولې بهٔ یې را ویسته.

ډېره موده یې پهٔ هوټل کې کار وکړو ، د هوټل مالک ډېر ځینې خوشاله وو.

یوه ورځ خاخان نهٔ راغلی، له هغې ورځې ورک هم شو، د هوټل مالک بهٔ تل دا فکر کاوؤچې "داڅه شو؟ حساب یې هم پاته دی، نهٔ یې دی وړی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

7

کله چې د بختیالی دویم زوی محیب الله د اووۀ کلونو شو، شاه جي پۀ سکول کې داخل کړی.
یو څۀ وخت یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بېولو، اوس نو هغه وخت نۀ وو چې محیب یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بیولو.
یوه ورځ خاخان له وروره سره پۀ دې وختي ووتو، چې پۀ سکول کې یې څو کاله وشو، یو څۀ زده کوي هم ، که هسې ورځې وخت تېروي.
له استاده بۀ یې پوښتنه وکړې بیابۀ خپل هوټل ته لاړ شې له مور سره پۀ کور کې زرینه او تر ټولو وړوکی ورور چې اوس د پنځو کلونو وو، حبیب الله پاته شو.
د بسترو دوکاندار خپل موټر راوستو، د دوی له کوره یې جوړې بسترې وړلې ، د موټر دتلو پۀ وخت کې، حبیب له شاپۀ موټر ټال شو.
موټر چې د دوی له کوڅې بله کوڅه ته ګرځېدو، حبیب له موټره ټوپ کړو، سر یې پر پاخۀ سړک ولګېدو چې بېخي یې اندازه وینې یې له مات تندي څخه تلې چې اکثره خلګو ویل "یو رګ یې پرې شوی دی". ·
د کوڅې پۀ سر کې، د دوی همسایه هندو دوکاندار، پۀ بل موټر کې واچاوۀ، هسپتال ته یې یو وړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل زوی یې بختیالی ته ولېږلو چې هسپتال ته دې راشي
هغهٔ د موټر والا دوکاندار چې (د دوی له کوره یې بسترې اخستي وې) څه تللی وو، له شا یو سکوټر والا ورغلو "پهٔ موټر دې له شا یو ماشوم ټال وو، ولېږدو".

هغهٔ هم خپل موټر بېرته را غبرګ کړو، هسپتال ته ورغلی چې دی ورسېږدو، رام داس خپله وینه پهٔ لېبارټري کې بدله کړې وه، پهٔ بدل کې یې د ماشوم له وینې سره سمه وینه راوړې وه.

پهٔ دې وخت کې ترسیم مسیح هم راغلی چې هم د دوی همسایه وو، هم یې پهٔ دې هسپتال کې د صفای ډیوټي کوله.
چې هغه وینه پرختمېدو شوه، ډاکټر نارې کړې "یو ګوډی وینه نوره هم پکار ده".
ترسیم چې د ډاکټر له را وتو سره سم ولاړ شو "رام داسه! د دې ګروپ د وینې یو سړی وماته معلوم دی، زهٔ یې راولم".
رام داس ناست وو، د ولاړېدو هڅه یې کوله "ترسیمه! ستا وینه بهٔ بدله کړو، دی نهٔ وي هغهٔ سړی رانهٔ شي".
ترسیم روان وو، مخ یې پر شارا واړاوو "دستي یې راولم".
رام داس: "درسره را بهٔ نهٔ شي، یا بهٔ پرځای نه وي".
ترسیم: "نهٔ نهٔ څنګه بهٔ نهٔ راځي".
یو ګړی وروسته ترسیم خپل ورور جهدي راوست، له هغهٔ یې وینه وکښه، چې وماشوم ته دویم ګوډی وینه ور جاري کړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي،بختیالی اوخاخان هم راورسېدو چې کله بهٔ یې
وړوکي زوی زګېروی شروع کړو، دا بهٔ یې اختیاره ور ولاړه
شوه "جار،قربان مور د جار شه،مور دې صدقه شه، چې د
خدای در باندي لورېږي، مور څهٔ کولای شي، جار خدای پاک
دي دا خوږ درڅخه واخلي ،جار خوږ دې پر کانړو او بوټو شه
،خپلي لاړې دي دوا شه".

له هره آه سره یې دا ویل ، ورته ولاړه بهٔ وه.

د ماشوم دوې شپې، دوې ورځې پهٔ هسپتال کې وشوې.

د کوځې نر او ښځې راتلو سُني، نهٔ شیعه، نهٔ عیسای او نهٔ
هندو پاته شو.

ټول بهٔ پهٔ ورځ کې یوار راتلو،پهٔ هغهٔ ساعت خاخان لا هم نهٔ
وو.

د حبیب حالت ښه نهٔوو ، ګړی پهٔ ګړی یې رنګ تغیر خوړلو.
بختیالی ټوله شپهٔ پهٔ ناستې ورته تېره کړله.

سهار له لمانځهٔ وروسته چې بختیالی د زوی کټو له راغله
چې ګوري یې، حبیب هیڅ حرکت نهٔ کوي. نارې یې کړې "هله
ډاکټر صاحب! هله دا حبیب ولي نهٔ ښوري ؟".

نرسې پهٔ منډه ډاکټر راوستو، ډاکټر له کتلو وروسته، نرسه
ته پهٔ هغه ژبهٔ یو څه وویل، چې دا نه پهٔ پوهېده.

ډاکټر روان شو، نرسې یې : پزې او خولې څخه پائپونه کښلو،
دا یې سر ته ولاړه وه، پر سر یې لاس ور ېښی وو ، له سترګو
یې اوښکې څڅېدلې ،شا و خوا یې ونورو ناروغانو ته کتل
او د زړهٔ له زوره یې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبیب وفات شو، د کوڅې ټول خلک ورغلو چې کله له هسپتاله کورته راغلو، خپل وړوکي زوی یې د کوڅې خلکو یو وړی، خاورو ته یې وسپارلی.

له هغه وروسته به بختیالی اوخاخان دې ته حیران وو چې داخلک خو نهٔ زموږ د ژبې دي، نهٔ د مذهب بیا ولې نهٔ ځان سپموي نهٔ مال ؟.

څو، څو واره هغهٔ دوکاندار، له څو کسانوسره (چې د دې زوی یې پهٔ موټر وژلی شوی وو) د دوی کور ته ورغلی "مابهٔ بخښې، له ماخطا وشوه، اوس تاسو پور راباندې یږدی، زهٔ بهٔ یې درکوم".

بختیالی تر دې خبره نهٔ شوه تېره چې "وروره ستا له ماسره څهٔ دښمني وه، داپېښه وه وشوه، مابخښلی یې، له ما خلاص یې، هم پهٔ دې دنیاهم پهٔ هغه". دوکاندار خاخان ته پهٔ دسمال کې غوټه روپۍ ورکړې.

بختیالی چې ولېدې "داڅهٔ دي؟".

دوکاندار "یو څو روپۍ".

"بختیالی ولوړل (قسم یې وخوړ) که زهٔ ستایوه روپۍ واخلم".

دوکاندار چې را ووتو ، شاه جي ته یې روپۍ ورکړې "داپهٔ یو ډول پهٔ واخله. داڅهٔ ډول ښځه ده، ماپهٔ خدای که داسې غیرتمنه ښځه تر اوسه لیدلې ده".

روپۍ یې د شاه جي پهٔ لاس ورکړې، دوی روان شو۔ د فاتحې یو څو ورځې وروسته ،غرمه وه، مور یې د دوکاندار له پاته بسترو، یوه نیالي پهٔ برامده کې هواره کړې وه، ګندله یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شا د حبیب ږغ شو "موري ! وه موري !".
دې تر شا وکتل ، چارپېره تور دېوالونه یې تر نظر ویستو، حبیب نهٔ وو.
له ځان سره یې پهٔ سوکه، افسوسناکه اواز کاکړۍ ویلې

پر دنیا نازک له کمه — لېونی و ږغېدمه
مور یې ځنګه هېره وي — سې جنازه بل زبان وړي
شک بهٔ کا دِم نهٔ راځې — د ډورې نشتې دروازې
دا د ده د خپل خپلوي — اوس د هندوان قربیان د ي
ستا دزړهٔ پر دېوالو — د مرګ تاریخ لیکم ګرانو
چاته نهٔ دی ورښکاره — تاکې مه ستاله غمو زړهٔ
زما پهٔ غم نهٔ راګډېږي — خاندې خلک ګرانه ګایږي
ځله خوري مه سرېږي زړهٔ — ستا پر ډورې کاني پراتهٔ
ستا لمبې مه زړهٔ سوځي — صبر د راکې الهي
لمر د سوځي مځکه سره — پر تا د رب وکي سایه

مور یې پر خپل وروکي، وفات شوي زوی، جوړې کړې کاکړۍ ویلې.
محیب پهٔ دروازه کې ودرېدو، د مور پهٔ ژړغوني ږغ کې یې کاکړۍ غاړي اورېدلې، چې پهٔ دروازه کې پهٔ درېدو سترې شو، دننه ورغلی.
مور چې دی ولیدو،ستن یې پهٔ نیالي کې جګه کړه، ولاړه شوه، اوبهٔ او ډوډۍ یې ورته راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

8

خاخان پرېولی سر ږمنځلی "مورې! ان مې یو کار پیدا کړی دی، که ستاخوښه وي"-

بختیالۍ چې سترګې یې د ده پهٔ خوا ور واړولې "زویه څنګه کار؟"-

خاخان چې خپله سپینکې خولۍ پر سر کوله "مورې! د سنېماپهٔ مخ کې یو کبابي دی، دسیخانو کباب او شربت خرڅوي-

دی بهٔ ناست وي، زهٔ بهٔ چې فلم شروع وي، کباب او شربت دننه وړورم، پر خلګو بهٔ یې خرڅوم"-

بختیالۍ چې د ده له لاسه ږمنځ رانیوله "زویه داسنېما یې بیاڅهٔ بلاده؟"-

خاخان پر مخ غوړ لاس تېراوو "مورې! تا تر اوسه د سنېما نوم نهٔ دی اورېدلی؟"-

بختیالۍ د ولاړېدو پهٔ وخت "نهٔ زویه نن یې دا دی ستاپهٔ خولهٔ کې اورم"-

خاخان واړه، واړه له ځان سره خندل "مورې سنېماداسې ځای دی چې پهٔ سونو خلګ ورته راځي، ناست وي، تنداره یې کوي ، کله د ښځو رحسونه (رقصونه) کله جنګونه پکې کېږي"-

بختیالۍ چې پهٔ ګونجې تندي، تونده لهجه ورته وویل" نهٔ نهٔ زویه ،داسې ځای ته بهٔ نهٔ ورځې چې جنګونه پکې کېږي ،که

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې جنګونه په در کولای، له خپله کلې به په شپه نه راتلم ،ګوره ګوره چې ور نه شې"-

خاخان شوندان په غابنو کې نیولی وو چې وره خندا یې ښکاره نه شي "مورې په ماښام کوي، زه خپل شربت اوکباب پکې خرڅوم، دوی دې خپل اتنونه او جنګونه سره کوي"-

بختیالۍ چې د ډمنځي غابنونه په یوه واره خلي پاکول "نه نه زویه د بل ګولۍ یابه لرګي درباندې ولګېږي"-

خاخان کټ کټ وخندل "مورې داحقیقت نه دی، دا د برق په زریعه پر دېوال عکسونه ښکاره کوي ، دا نور خلک ورته ناست وي، ننداره یې کوي، تا تر اوسه اورېدلي دي چې د جنګ خلګ ننداره کوي یا شربت وکباب پکې خرڅوي، په جنګ کې خوخلګ ګوابښ کوي"-

بختیالۍ چې د حېرانتیا په حالت کې، د ډمنځي پر غابنو خپله ګوته تېروله "زه هم حېرانه شوم چې دا اوس څنګه خلګ دي چې د جنګ ننداره کوي،زما لېونی بیا د ګوابښ پر ځای شربت و کباب پکې خرڅوي-

سمه ده زویه، د شاه جي هم دغه صلاح ده، چې د ده کوم کار خوښ وو ، هغه دې کوي"-

دا خو هسې عذر وو ، حقیقت خو دا وو ، چې و ده ته د عکسونو جوړولو کار ډېر خوند ورکاوو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلی له هغهٔ مصورسره یې کار شروع کړو، چا چې بهٔ د نوي راغلي فلم د مشهورتیاد پاره، غټ غټ عکسونه جوړول او پهٔ چوکونو به یې ځړول-
له هغهٔ سره یې ډېر پهٔ مینه او خلوص دا کار کاوۀ- ېښخي ډېره موده یې د استاد جوړ کړي عکسونه رنګول او وړل پهٔ چوکونو بهٔ یې ځړول-
استاد یې پهٔ بدل کې یو د غرمې ډوډۍ، هر ماځیګر د جېب خرڅه ورکوله-
د هغه روپۍ خرڅولې نهٔ، جمع کولې یې، کاغذونه او قلمان یې پهٔ اخیستل-
ماښام چې بهٔ کورته ورغلی، دی وو او عکسونه جوړول بهٔ وو-
د مور بهٔ یې هر سهار دعوه وه "ټوله شپهٔ پر بتانو تېره کړې، اوس خونهٔ د دین شوې، نهٔ د دنیا، نهٔ لمونځ کوې، نهٔ اودس، نهٔ دې پهٔ دې دومره وخت کې دوې روپۍ کورته راوړې-
دا ډول پهٔ دعوه او شنه زړهٔ درست کال تېر شو، نهٔ یې د مور خولهٔ سره ورتله، نهٔ دهٔ دا کار پرېښوی-
یو ورځ یې مور مخه وکړه، شاه جي ته ورغله، ټوله کیسه یې ورته وکړه-
شاه جي پهٔ سپینکوټي دسمال سترګې پاکولې، مخ یې ور واړاوو
"بختیالی! اوله ورځ مي درته وویل، هلک وخپل مخ ته پرېږده، کار مهٔ پهٔ لره، ستاځهٔ خیال دی، خاخان بهٔ تاوانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته راوړي، نهٔ بې راوړي، بې غمه شه ،خانان زهٔ دِ پر بنهٔ پېژنم "-

بختیالی چې شاه جي دسمال نغښتې، دې بې ولاس ته کتل" اوس خو درست کال وشو، نهٔ بې یوه روپۍ کورته راوړه او نهٔ بې غوږ له ګوته ور وړې ده، د الله اکبر د پاره"-

شاه جي چې خپل نغښتې دسمال جېب ته کاوؤ" بختیالی دا لمونځ چې نهٔ کوي، پهٔ دې ملامت دی، دابهٔ ورته ووایم لمونځ بهٔ کوي، پر کار نهٔ شم ورته وئیلای، کار چې ددهٔ خوښه ده هغه کار دې کوي، چې روپۍ پکې تاوانه وي ،که هغه کوي چې روپۍ پکې ګټې"-

له کوره سم سره را ووتو ،چې راغلو خاخان ویده وو، مور له خوبهٔ را پورته کړو-

اتهٔ بجې کېدونکې وې ، چې دا ورځ د جولای د میاشتې دوویستمه وه-

چې دهٔ مخ ومینځلی، مور بې چای راوړلې، شاه جي او خاخان چای څښلې، شاه جي خاخان ته خبره وریاده کړه "خاخانه دا مور در څخه ګیله منه ده،ته ولي لمونځ نهٔ کوې ، تر غرمي ویده بې "؟-

خاخان چې سر کښته ځړولی وو، را پورته بې کړو ،د شاه جي پهٔ لور بې ور کتل" له دې واره مي تهٔ او مورکۍ وبخښې بل وار بهٔ داسې نهٔ کوم"-

شاه جي ولاړ شو "زهٔ ځم، خو ته بهٔ قول راسره کوې"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې شاه جي ولاړ وو، په ناستې يې د شاه جي ومخ ته کتل" هو قول دی"-

په دې ورځ چې ورغلی، استاد ته يې وويل "د دې اوس راغلي قلم تول عکسونه زه جوړوم، ته هسې راته ګوره"-

جامې يې بدلې کړې او رنګونه يې راواخیستو، د عکسونو په جوړولو يې شروع وکړه، استاد ناست وو، ورته کتل يې چې کوم ځای به يې ناخوښه شو ، ده ته به يې اشاره وکړه، یابه يې په خپله قلم ورواخیستو-

دادول عکسونه تول مکمل شوو، چې کله وار د لیکلو شو، نو استاد قلم په لاس ور کړو-

ده ډېر په معصومانه انداز قلم او رنګ په لاس کې راواخیستو-

خاخان "استاد محترم! زه په خدای که خپل نوم ښه وئیلای شم"-

استادچې پر چوکۍ ناست وو، د ده پر مخ يې د رنګونو تکي لیدو.

ده په رنګېدلو لاسونو کې رنګ او قلم نیولي ،واړه واړه يې خندل.

خاخان"استاد محترم! ته يې پر کاغذ ولیکه ،زه يې هغه ډول درته لیکم "استاد یو ګړی په سوچ کې ناست وو، په دواړو لاسونو کې يې کاغذ ور غرا وو بیايې هغه کاغذ سره خور کړو ،یو ځه يې پر ولیکل، و ده ته يې ور کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د استاد محترم ليکلي دومره ښاهسته وليکل، چې او ستاد محترم يې پهٔ چوکۍ کې گوته پهٔ غاښ ورته ناست وو، چې کله کار خلاص شو.

استاد پوښتنه ځيني وکړه "تهٔ چې پهٔ الف، بې نهٔ پوهېږې بيادې داليکل څهٔ ډول زده کړو؟".

خاخان چې د رنگ د ډبي سر بنداوهٔ" استاد محترم! دا زما له ډېره وخته شوق وو، هر ځای چې بهٔ ما ښاهسته ليکلي وليدو، تر هغه بهٔ ما ليکل، نهٔ مي پرېښودل چې هغه لفظونه بهٔ مي هغه ډول ليکلي نهٔ وو.

دا ليکل خو مي له ډېره وخته زده وو، د عکسونو شوق هغه ورځ را پورته شوچې پر چوکونو مي غټ غټ لگېدلي عکسونه وليدل.

بېخي ډېر وگرځېدم هغهٔ سړی نهٔ رامعلوميدو چې جوړوي يې څوک ؟.

يو ورځ خو لا دا سودا هم را ولوېده چې دا د چوک يو عکس يو پور ته کړه، کور ته يې يوسه، پردې بهٔ يې زده کړې چې پهٔ کومه ورځ مي ستا دوکان وليد، زړهٔ مي دومره ښهٔ شو، لکه د دنيا ښې او ښادۍ چې ټولي پر ما راغلې وي".

له هغې ورځې استاد مطمئينه شو چې خاخان بهٔ پر دوکان ناست وو، دی بهٔ بېغمه گرځېدو بل يې ډېروکي تنخوا هم ور ولگوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېخي ډېر وخت يې له استاده سره کار وکړی ، اخير هغه ورځ هم راغله چې خاخان له استاد سره خفه شو ، سبب يې دا وو ، دی څو ورځې دوکان ته نۀ لاړو او له استاده يې اجازه هم نه وه اخيستې،نو استاد چې به دوکان ته راغلی دوکان بۀ بند وو او کارونه بۀ ټول نيمګړي پراته وو ، ګراکانو بۀ پۀ قطار کې پۀ يوه خوله وويل چې کار کول مو پۀ وس نه دي پوره بيا دوکان بند کړی ،څۀ ته مو خلاص کړی.

څو ورځې پس چې خانان راغلی، د دۀ او استاد خبره تر له واوښته ، خانان چې له دوکانه روان شو ، د خپل استاد پۀ ضد يې خپل رنګونه او قلمونه واخيستل پۀ شابۀ يې ګرځول، د دوکانونو بورډونه يې ليکل يابۀ د بسونو او لاريو پۀ اډو کې ګرځېدو ، پر بسونو او لاريو بۀ يې ليکل کول.

پۀ هغه ورځ يې له دې کاره هم نفرت وشو، پۀ کومه ورځ چې يو ډرائيور يو څۀ ليکلي ورکړو ، دۀ د لارۍ پر شا ښاهسته وليکل .

دی لا ده لارۍ شاته ولاړ وو چې يو ځوان راغلو ، چې د دۀ ليکلي يې وليدو ، پۀ کټ کټ يې وخندل.

خاخان رنګونه او قلمونه پۀ لوته کې اچول، پوښتنه يې ځينې وکړه "ولې دې وخندل؟".

سړي چې دواړه لاس پر يوه او بل تشي نيولي وو "ولې تا چې ليکل خندا نۀ درتله؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان د اخبار پهٔ کاغذ له رنگه لاس پاکول "نهٔ ! زهٔ خو هسې هغه لیکم چې څوک یې پر کاغذ را ولیکي".

سړي د خندا اوښکې له سترګو پاکولې "دخدای بنده ! دا واوره، تا څهٔ لیکي دي؟

زارۍ مې ډیرې ورته وکړې ، پلار یې راضي شو مور یې کونه ښوروینه .

او دغه رنګه ما ستا نوري لیکني هم لیدلې دي چې تا ډېرې نا تراشي په کې کړي دي ،

ویشتلی ماېې روغ بهٔ نشې، که طبیبان د مور مېړونه کړې میئنه"

پر یو ویګن مې ولیدل چې تا لیکلي وو ، کېنچ رازق ماما ، او داسې نور هم ، هلکه چې په پوهېږې نو بیا یې ولې لیکې ؟

هغه ځوان ځیني رخصت شو ،او دی ډېر خفه شو ، له ځانه سره یې کست وکړو تر څو چې لیکل زده نه کړم ،په والله که یو لفظ هم ولیکم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

9

دینک ته تېوله شپه خوب نهٔ ورتلو، دایې غوښت چې ور شي، دوی ته د ملکداد د ناکرارۍ خبر ور ورسوي، دخوب د تښتېدو سبب يې هم دا وو چې يوه شپه ورته درسته کال شوه، تېوله شپه يوې او بلې خواته اوښت او را اوښت.

سهار له چای څښلو سره سم، دینک له ښځې او زامنو سره دلورد کور په بهانه د خدای پهٔ اماني وکړه، روان شو.

څرک ته چې ورسېدو، يوه لارۍ راغله ور وختو، له لارۍ څخه ماځیګر بس ته وختو. تېوله شپه يې لاره ووهله، سهار نږدې وو چې بس واوښت ډېر پکې مړهٔ او ډېر ټپيان شوو.

دینک او څهٔ نور خلک يې د بې هوښۍ پهٔ حالت کې هسپتال ته يوړل، ډېرې شپې يې پهٔ هسپتال کې وشوې.

يو سهار ترسیم مسیح صفايي کوله، پهٔ نري بانس پوري يې تړلی ګدړ، د شپږو کټونو پهٔ وارډ کې پر فرش وهلو، له هغهٔ سرې سره ږغېدو چې د تللو د ناروغانو د کټونو سپين څادرونه يې بدلول او هم يې د دینک خبري اورېدې، يوهٔ بل سري ته يې ويل.

که څهٔ هم ترسیم سم پهٔ پښتو نهٔ پوهېدو خو نمونه يې د دوی د ګاونديانو اخيستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترسیم چې د دوی کټ ته ورنږدې شو چې ترلې خولۀ یې خلاصه کړه، له هغۀ سړي یې پوښتنه وکړه "داچاچا څۀوایي؟".

ناآشناسړي چې له ناروغه سپین ږیري دینک سره پر کټ ناست وو، یوه پښه یې لاندې ځړېده، هم یې ښوروله ،دی وایي "دلته زماخپلوان دي ،زۀ پۀ هغو پسې را رهي و م ، پۀ لارې داپښه را وشوه".

ترسیم چې د سپین ږیري مخته کتل

"اوس یې کور ور معلوم دی؟".

ناآشناسړي چې هغه بله پښه هم له کټه کوزوله "نۀ دی وایي کور یې نۀ دی رامعلوم ، را وستي هم ما دي".

ترسیم چې د ناآشناسړي له کټه لرې شوې څپلۍ ورنږدې کوله "بیا یې څنګه کور نۀ دی ور معلوم؟".

ناآشناسړي چې خپله څپلۍ پۀ پښه کوله

"دی وایي رامې وستو، یو سړي ته مې حواله کړو، زۀ لاړم".

ترسیم چې وار بۀ نه وو ،مخ بۀ یې د دروازې پۀ لور واړوو ، بېرته بۀ یې مخ دۀاو سپین ږیري ته ور واړوه

"څومره وخت بۀ یې کېږي؟".

ناآشناسړي چې هم ترسیم ته کتل "دی وایي بېخي ډېر کلونه یې کېږي، هغه وخت خو یې هلکان بېخي ماشومان وو، اوس بۀ پۀ ږیره وي".

ترسیم چې سترګې پټې او رنې کړې ، له جېبۀ یې یوه دانه سګرېټ را وکښو، بل یې کړو له یوه کښه وروسته

"هغه سړی در معلوم دی، وچاته چې تاحواله کړو؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نااشناسړي چې سترګې یې د دهٔ د لاس پهٔ سګرېټ کې وې"هو دی وایي شاه جي نومېدهٔ پر پلاني چوک یې دوکان وو".

ترسیم د دروازې پهٔ لوري کتل "دبختیالی زامن خاخان او محیب".

نااشناسړي چې سترګې یې د ترسیم پهٔ خړو بوټونو کې وې دی وایي

"هو".

دینک چې ترسیم ته مخ ور واړاوو"هو ! تر خولهٔ دي وګرځم دغه دي، تهٔ یې پېژنې؟".

ترسیم چې ناکراره غوندي وو ،نااشناسړي داسي محسوسوله، لکه له یو چا چې وېرېږي۔ مخ یې د دروازې له لوري سړي ته واړاوو

"هو ! زهٔ یې پېژنم ، کور یې زموږ پهٔ کوڅه کې دی".

دینک چې د مسخرو پهٔ ډول واړه واړه خندل "کاکا بهٔ دې تر ډېره جار شي" له ځان سره یې بنهٔ پهٔ زوره وهم خندل "ډېره خو نهٔ لرې، کاکا بهٔ دې تر برېټو جار شي، که دې را خبر کړو".

نااشناسړي ته د دینک مسخرې خوند ور نهٔ کړو، پهٔ زړهٔ کې یې د ترسیم مسیح پر بوټونو او خیرنو جامو او تړلي سر افسوس کاوۀ ، دی وایي "که دې را خبر کړو ډېر بهٔ بنهٔ وي، زهٔ بهٔ دعا درته کوم".

ترسیم لاړو ، د بختیالی دروازه یې وټکوله ، هلکان یو هم کور نهٔ وو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ او زرینه هسپتال ته ورغلې ، له حال احواله پس چې بختیالۍ د ډاکتر دروازې ته ورغله، په دروازه کې د ناروغانو ګڼه ګونه وه، دې په دروازه کې ولاړ سړي ته وویل "له ډاکټرصاحبه یوه پوښتنه کوم".

د دروازې سړی :"مورې ! ته به انتظار باسې، تر هغه چې دا ولاړ خلک ور شي بیابه ته ورځې". تولو ولاړو خلکو وویل "یوار مورکۍ پرېږده چې ورشي، مور به بیا ورشو".

بختیالۍ : "ورونو کور مو ودان".

ډاکتر: "ها څه دربانډي شوي؟".

بختیالۍ": ډاکټرصاحب ! هغه زموږ سړی چې په بس کې خوږ سوی وو، اوس شکر دی ډېر ښهٔ دی، که ستااجازه وي ، موږ به یې کورته بوزو، کور نزدې دی، که چېرې په تکلیف شو درته رابهٔ یې ولو".

ډاکتر چې یو بل چاته نسخه لیکله، قلم یې ودراوو، بختیالۍ ته یې وکتل "بس هغه دوا ورکوی ،د نور څه ضرورت نشته".

بختیالۍ چې په راوتو وه "سمه ده دا دوا بهٔ ورته واخلو دینګ یې کورته راوستو.

غرمه محیب راغلی چې کاکایې په سترګو شو، سودا یې شوه، له موره یې پوښتنه وکړه "مـورې! دا څوک دی او ولې راغلی دی؟".

بختیالۍ : "زویه ! دا هغه دینګ کاکا دی موږ چې یې دلته ځنګه راوستو" محیب له کاکاسره ډېر په مینه روغبړ، حال احوال وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام چې خاخان راغلی د کاکا سر او لاس که څه پټی وو، هم یې وپېژندلی. له روغبړه پس یې د دهٔ مخ ته کتل ځینې وېي پوښتل.

"خیر کاکا داڅهٔ در شوي دي؟".

دینک چې دخپل یوه یوه زخم وپټی ته کتل "زویه! دا خو داسې پهٔ لاره بس وو اوښت".

خاخان چې د کاکا تر ځنګانهٔ بالښت لاندې کاوؤ" ښه نور کور و کلی ټول ښهٔ دي، څنګه دی زما کاکا؟".

دینک چې هغه بله روغه پښه غزوله "زویه! ګزاره کوي، پخوانو ښهٔ ویلي دي "د ظلم پای تمام دی" د هغه غریب خو دریم زوی وفات شو، نږور یې وهغه چرسک ته کښېنوله، اوس یې پهٔ کور کې تل جنګونه وي.

هغه ورځ ورسره کښېنستم، دېر شین زړی او ګورم جن وو. داسې پهٔ ګېڼهٔ ګېڼهٔ کې یې تاسو یاد کړاست، سړیه دلته مې پهٔ کور کې دا شین زړهٔ دی. هلته مې له هغو تللو وېره شي، داسې نهٔ وي یو ورځ راشي یو پکې را وغزوي ،تمامه شپهٔ پهٔ ولاړې تېره کړم".

ما ور غبرګه کړه چې " تااول ولې سوچ نهٔ کاوهٔ".دهٔ پهٔ ژړغوني ږغ وویل "ما دي خدای له زویه خلاص کړي ، ما دانهٔ دي ورته ویلي چې تهٔ دا سړی مړ که دا مې خود ورته ویلي وو چې تنګوه یې ،ګوندې بار شي دامځکه راسره بدله یا رابانډې خرڅه کړي.

دهٔ ظالم دا وو چې مړیې کړ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایې خبره پرې کړه " ته خو له هغه نه وشرمېدې، پر هغه ظلم برسېره دې بل ور باندې کاوه، ښځه دې هم وهغه قاتل ته کښېنوله".

دهٔ ویل: "سړیه له ماخو یې ورخونه یوړو، ما دا هڅه ځکه وکړه چې دا ښځه ودې چرسک ته کښېنوم، گوندي دا دښمني پوري ختمه شي، هغه د خدای داسې نهٔ وه خوښه".

خاخان چې وکاکا ته پر غوړېدلي دسترخوان دشیدو وړه دوډۍ کښېښوه.

"ښهٔ کاکا ته چې له دې ځایه ورغلې ،دی دې ولیدو. څهٔ یې ویل؟".

دینک چې لاس یې پهٔ کاسه کې وو "زهٔ چې کور ته ورسېدم ،پهٔ کور کې خبر شوم چې بختیالی او زامن د شپې تښتېدلي دي.

ده ته ورغلم له روغبړه پس، یې ولمر ته پر ناست کالي بالښت ته څنگ وهلی وو، سترگې یې کښته اچولې وې".

دینک ما ورته وویل.

"هلکه ملکداده! تا دا ښځه او ماشومان څهٔ کول چې تنگول دې چې زهٔ راغلی وای، پهٔ سوکه بهٔ مې در رضا کړې وه".

ملکداد چې سر راپورته کړو، سترگې یې مړې را واړولې "سړیه ښځه نهٔ ده بلاده بلا، زهٔ خو یې تېر یستم، دوې ورځې مهلت یې راڅخه واخیستو".......................

دینک زما سترگې د دهٔ پهٔ سپېره مخ کې وې "ته دا ارام ولې ناست یې، خو یو خوا ته بهٔ پسې تلې؟".

ملکداد چې واړه وخندل "چیرې بهٔ لاړه شي، د یوچا کلا ته بهٔ ورغلې وي. حال بهٔ یې راشي هر چا ته چې ورشي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا څۀ خيال دی هغه بۀ زما له خبري واوري"زۀ خاموشه وم.
خاخان چي جوړه ګوله غاب ته وړله "بيا خو ډېر ښۀ دی چي پر تابي شک نۀ دی راغلی".
دينک چي د اوبو ګلاس يې پۀ لاس کي وو "نۀ منا(مرا) موږ خو هم داسي چل ورسره وکړو چي ملکداد څه د ملکداد پلار والله که پۀ پوهـ شي.
هسي دا روپۍ داسي شی دي چي پر خره يې بار کړي، خلګ خيرالله خان ورته وايي ،ګني دا د ملکداد غوندي خلګو بۀ پۀ ماپسي کاغذونه ټولول".
دسترخوان ټول شوی وو، شني چاى راغلي څۀ، بلکي پر خلاصېدو وي.
خاخان چي د شينو چاى تشه پياله ښووه "کاکا بس ناوخته دی، زياته ويدېږو ،که ډېر پۀ تکليف نۀ يې، ستاپۀ ښاهسته ږغ کي يو څو د پردېسی غاړي راته وکړه، والله که مي له ډېره وخته غاړي اورېدلي وي".
بختيالی چي پر لمانځۀ ولاړه وه، سلام يې پۀ وګرځاوو، ور ږغ يې کړو.
"خاخانه! شرم وکړه کاکا ناروغه دی تۀ غاړي پۀ کوي".
دينک چي سر پر جګ بالښت سماوۀ، پۀ برامده کي يې کټل، د دوو خونو څنګ پر څنګ، پۀ خړ رنګ رنګېدلي دروازي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر یو او بل څنګ بې یوه یوه کړکۍ په هغه خړ رنګ رنګېدلې هم لیدې.

چې وده ته مخامخ، یوه د پخلنځي وره دروازه هم په هغه رنګ ښکاربده "نه نه بختیالی! هلکان نه دي ملامت، پردېسي سوځلي دي، یو ځو غاړې به ورته وکړم.

خاخانه زویه غوږ شه.

پـــردېسي ځومره ازاد کړې
ما زړل چې به چـا یـاد کـې
پــردېسي د غـروسـرونـه
پرغروچا کړي خـوبـونـه
پـــردېسي د اور لـــه زاتــه
سرت مه نیم نه سوی راپاتـه
پردېسي ده تـــــور دودونه
اورهندوان سوځي لیانجونه

دینک له بالښته سر بې اختیاره را پورته کړو

"وی بختیالی! اوس مې رایات شو زه چې راتلم، ښځې دلورد پاره نخښه(تحفه) راکړه، یو ځو د دې د لاس بنګړي بې راکړو، ویل بې "ما به پر یاتوي" یوه ګوتې، یو څه شیان بې راکړو، ویل بې "ما به پر یاتوي" یوه ګوتې، یو څه شیان بې راکړو، ویل بې "ما به پر یاتوي" یوه ګوتې، یو څه شیان بې

نور هم پکې یښي وو، خود به په هغه بس کې پاته شوي وي.

خاخان چې یوه پښه پر بله اړولې وه، بالښت ته پروت وو، را پورته شو "کاکا! نخښه دي په اور پسې شي چې ته خدای ژوندی پاته کړی بې.

کاکا انه دي ده خوښه، شپه ډېره تېره ده، چې ویده شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار لا دوی چای څښلې، شاه جي راغلی، له حال احواله پس یې خاخان ته مخ ور واړاوو "د شپې ناوخته کورته راغلم، جبینې راته وویل: داسې پښنه شوې وه".

خاخان چې د کاکا د سر او لاس پټی ته کتل "هو شاه صاحب" ټوله کیسه یې ورته وکړه.

دا ډول د کوڅې خلگ وو ،شناخته یو یو راتلو، د خاخان ټوله ورځ پر کور تېره شوه.

له دې ورځې پس خاخان او ورور هر سهار پهٔ خپل خپل کار پسې تلو، تر هغې ورځې چې کاکا روغ رمټ شوو.

ټولې پټی یې خلاصې کړې، پهٔ دې ماخوستن یې، وخپلو جوړو زخمونو ته کتل، خاخان او بختیالی ته یې وویل" که ستاسو خوښه وي، زهٔ بهٔ سبا که خیر ووکور ته لاړ شم، د دوو شپو پهٔ نیت له کوره راووتم، درسته میاشت مې وشوه، د هغو بهٔ پهٔ ما کښ چپ وي".

خاخان چې هم د کاکا د جوړو زخمونو و ټپو ته کتل چې سپین ښکارېدو "هو خود کاکا کښ څهٔ پهٔ ولاړې بهٔ گرځې، مځکه بهٔ د ناستې ځای نهٔ ور کوي".

شپهٔ تېره شوه ،سهار خاخان کاکا د بس اډې ته، پهٔ پښو سوکه ،سوکه روان کړو، تر هغه کاکا پهٔ ښار کې یوې او بلې خوا ته سره کتل، چې اډې ته ورسېدو.

پهٔ اډه کې یې کاکا ته د کور د پاره څهٔ وچه مېوه او څهٔ نور شیان ور واخیستو، له کاکا سره یې خدای پهٔ امانی وکړو، پهٔ بس کې یې سپور کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا چې کور ته ورغلی کلیوال پهٔ خبر شو، یو یو بې
پوښتنې ته راتلو، چې ملکداد هم پکښې راغلی.
له روغبړه، حال احواله وروسته.
ملکداد چې د دینک پهٔ کور کې یې بالښت ته ځنګ وهلی وو.
پهٔ خونه کې یې شاه او خوا کتل، چې پهٔ خونه کې یې پهٔ دېوال
کې تک وهلې مېخونه لیدو.
پر هغو مېخونو څلور دانې غټې ، غټې غابونه پراته وو، بلې
خواته یو نغری چې ایرې یې ښې خواپاکې ختلې وې . جار له
بوټو ډک وو.
د ډک جار له یوې او بلې خوا یې پر لوړه دوه صندوخان، یوه
هغه کراسته ،دوه بالښته چې دوی پر ناست وو.
خلاصه دروازه ته مخامخ، چې دباندې یې پرغولې یوه چرګه
هم لیده "دینکه! ځهٔ شوې دخدای بنده، خو ټول کور دې پهٔ
ځان حېران کړی وو".
دینک : "زهٔ چې له کوره ووتم، څرک ته ورغلم، یوه لارۍ
راغله، لاس مې ورکړو ،لارۍ ته ور وختم.
د لارۍ ډرائیور ښهٔ پهٔ مېنه روغبړ را سره وکړو، د کلې د
سړي، سړي حال احوال یې وکړی.
زهٔ حېران وم چې دا څوک دی چې د کلي واړه او زاړه پهٔ نامه
پېژني.
اخیر مې پهٔ مره خولهٔ پوښتنه ځینې وکړه، څوانه تهٔ څوک یې او
کور دې چیرې دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی یو څهٔ وخت خاموشه وو بیا یې سرې غتې سترګې پهٔ قهر را واړولې ویې خندل.
"ستاسو پهٔ کلې کې دی".
دینک مایې پر استېرینګ نیولو لاسو ته کتل
" څنګه زموږ پهٔ کلې کې ، زهٔ دې نهٔ پېژنم"؟.
ډرائیور د بیا هغه ډول سرې سترګې را واړولې
"دی نهٔ ، یو وخت وو".
دینک"ما د لارۍ د دروازې تر خلاص شیشه نسوار تو کړو، خولهٔ مې پهٔ خپل څادر پاکوله "هلکه د رمضان زوی خو نهٔ یې؟".
د دهٔ سترګې پهٔ ما کې وې، څړک ته یې نهٔ کتل.
ډرائیور"هو دینک کاکا".
دینک ما چې د هغه بل ملګري له لاسه خوږه رانیوه"هلکه خو ځوان شوی یې، هغه مور او نور ورونه دې څنګه دي؟
هغه دوه بهٔ هم ځوانان وي".
ډرائیورچې سګرېت بل کړی، تیلی یې وغورځوله"هو کاکا هغه بل هم ځوان دی"
بیا زهٔ پهٔ ځان نهٔ یم پوهېدلې ، یو څو ورځې پس چې پر حال راغلم. پهٔ هسپتال کې پروت وم، د ډېرې شپې مې پهٔ هسپتال کې وشوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

10

ماخوستن دسترخوان غوړېدلی وو، و ډوډۍ ته بختیالۍ، خاخان او محیب اوس د زرینې په انتظار وو چې غابونه راوړي، د محیب تعلیم مکمل وو.

خاخان : "ورور ه! موږ د خدای شکر نهٔ شو ادا کولای چې پهٔ موږ کې یې هم داسې سړی پیدا کړو.

اوس بهٔ که خیر وو، یو ښهٔ نوکري ځان ته پیدا کوې.

چې تهٔ هم پهٔ عزت یې او د خلګو خدمت هم پکې کوې.

دروازه وټکېده، محیب ورغلی، له محیب سره سم شاه جي دننه راغلی.

لاس یې ومینځل، له دوی سره پر ډوډۍ کښېنستو.

د ډوډۍ له خوړلو وروسته، شاه جي د خپل ګونجې، ګونجې لاس ګوته پهٔ غوږ کې ښوروله.

"بختیالۍ تهٔ بهٔ وایې شاه جي موږ پهٔ سوالو ډوډۍ ته نهٔ شو راوستای، نن پهٔ خپله راغلی، یو څهٔ بهٔ ضرور وي.

خبره داسې ده لورې! زما یوه میاشت کېږي چې ناروغه یم، تاسو ټول خبر یاست او بلکه د مرګ معلومه هم نه ده، چې روغ مري، که ناروغه، خبره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کوله چې ستاسو له ما سره روپۍ دي، دا به سبا خاخان راولېږي ،زهٔ به یې ورکړم.
بختیالۍ چې وزرینې ته پهٔ لاس د چای اشاره کوله -
شاه صاحب! زموږ له تاسره روپۍ څهٔ غواړي، لس پنځلس زره مو در کړې دي، درې ګونه دي راکړې دي.
شاه جي چې د زرینې پهٔ لاس کې پتناسهٔ ته پهٔ هغو سترګو کتل،چې تک سپین، ګڼ بانه یې پهٔ تکو سپینو چشمو کې، له لرې ښکارېدو "نهٔ ستاسو له ما سره ډېرې روپۍ دي، یو خو چې ته راغلې روپۍ دي راکړې، یو څهٔ پهٔ هغه وخت کې د کوڅې خلګو راکړې ستاسو د پاره، شل زره ما له ځانه کړې.
پهٔ بېنک کې مې کښېښودې ،پهٔ ګټه چې د کال پر زر یوه روپۍ راکوي، هم ډېره ګټه به یې کړې وي.
اوولس ،اتلس کاله تېر شوي دي.
بل هغه دوکاندار چې تاسو روپۍ نهٔ اخیستې، وٛماته یې راکړې ، ما تاسو له رکشه پهٔ رانیوه ،پاته روپۍ هم رکشې مزدورې وکړه، ادا یې کړې ،وتاسو ته هم ما د خپلې رکشې ګټه درکوله.
دوی تول خاموشه وو.
بختیالۍ د چای پیاله ور ډکوله
"شاه صاحب! دا دې ښهٔ کار نهٔ دی کړی.
شاه جي چې پهٔ رېږدېدلي لاس پیاله ور پورته کوله
"هو زهٔ منم چې ښهٔ کار مې نهٔ دی کړی، ستا پهٔ هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سري د بېره خوابده شوه چې ما روپۍ خپنې اخيستې دي".

بختيالی چې سترګې د دهٔ په رېږدېدلي لاس کې وې "هو".

شاه جي چې په رېږدېدلي لاس کې يې د چای نيمه پياله پاته وه

"لوري !څهٔ وکړو، مړه هم ستا ډول انسانان يو، زړونه مو د غوښې دي، نهٔ ده ډېرو، موږ تهٔ او ستا ماشومان ليدل، بس نوري خبرې پرېږده، سهار خاخان راولېږه، زهٔ اوس لاړم د خدای پهٔ امان".

يو لاس يې پر ګونډه ونيوو، هغه بل پر مځکه، ډېر پهٔ زحمت ولاړ شو.

محيب ګوتونه ور سم کړو، تر کوره ور سره لاړ.

سهار چې خاخان تلو بختيالی سوال ورته وکړو چې "رکشه کور ته مهٔ راوله، دورې يې پريو چا خرڅه کړه.

زما له دې رکشې کرکه کېږي چې ستا سو پهٔ لاس داسي نهٔ وي يو څوک پهٔ ووهی".

خاخان چې تر دروازه وتو، مخ يې پر شا را واړاوو "سمه ده موري".

خاخان ورغلی، شاه جي بېنک ته بوتلی، دومره ډېرې روپۍ يې پهٔ لاس ورکړې چې خاخان ښځې ورته حېران وو. شاه جي ته يې د مور کيسه هم وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي د بېنک تر مخه له لاسه لوېدلی قلم را پورته کاوۀ "سمه ده خاخانه! یو څوک بۀ پیدا کړو، رکشه بۀ پرې خرڅه کړو.
تۀ دا روپۍ کور ته یوسه، سهار تۀ او محیب دواړه راشئ، یو کاروبار بۀ پۀ صلاح شروع کړو".
خاخان روپۍ راوړې، ټولې د سلو سلو نوټونه وو.
ټوله کورنۍ ودې دومره ډېرو روپو ته حېرانه وه.
سهار خاخان او محیب دواړه ورغلو، شاه جي پر چوکۍ ناست وو، له دخله څخه يې یو سړي ته بقایه ورکړه "خاخانه! تۀ او محیب راغلاست، اوس که ستاسو خوښه وي، یو د کتابونو دوکان بۀ جوړ کړو، د نجونو د سکول څنګ ته، یو خو یې کار ښۀ صفا دی بل ښۀ مزدوري پکښې ده، تر هغو چې یو نوکري پیدا کوو".
خاخان محیب چې ودۀ ته متوجه وو "سمه ده".
د کتابو نو دوکان یې جوړ کړو، پر دوکان دومره رش وو، چې ښځې بۀ یو ګهنټه دواړه نۀ پۀ رسېدو، روپۍ ورځ تر هغه بله ډېرېدې.
یو ورځ شاه جي راغلی چې "یوه نوکري مې پیدا کړې ده، خو روپۍ غواړي، محیب چې شاه صاحب ته د اوبو ګلاس نیولی وو "څنګه نوکري ده او روپۍ څنګه او څۀ ته غواړي؟".
شاه جي چې د اوبو تش ګلاس بېرته ور کاوۀ (ډي ډي .اي .او) "محیبه! نن سبا بې روپیو کار هم نۀ کیږي، دا لا اوس هم له مور سره ښۀ کوي، د محمدعلی (د شاه جي زوی) پۀ خاطر، هغه افیسر د محمدعلی ډېر نژدې ملګری دی".
محیب چې ګلاس پر ځای ښووی "دا خو ډېره ښۀ نوکري ده، زما خوښه هم ده، د تعلیم شعبه ده، زۀ بۀ له مور سره حال وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام یې مور ته د نوکرۍ کیسه وکړه.
بختيالۍ چې سترګې يې د خوشالۍ له اوښکو ډکې شوې "زویه! نوکري خړد وکړه. کار بۀ دي څۀ کار وي او بل که بيا کلي له بدلېدای شي".
محیب: "موري موږ کلی څۀ کوو؟".
بختيالۍ "زۀ پۀ تاسو د دې خلګو خدمت نۀ کوم".
محيب چې سترګې يې د مور پۀ سترګو کې وې "ولي موره! دې خلګو له زموږ سره څومره ښۀ کړي دي، پۀ کار دي موږ د دې خلګوخدمتونه وکړو او موږ خدای تر دې ځايه را ورسولو، دې خلګو".
بختيالۍ چې د پړوني پۀ څاک خپلې ډکې سترګې پاکولې "ځکه خو يې خدمت نۀ پۀ درکوم چې داخلګ پۀ انسانيت خبر دي، له انسانه سره مينه لري ، زۀ پۀ تاسو د هغو خدمت کوم چې شکلونه يې د انسانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي او ذهنونــه د حیوانــانو، ځکــه خــو زهٔ تاســو خپلوانــو او کلي ته بیایم.

دا پـهٔ منم چې داسې انسانان هم شته چې د بـدو بـدل پـهٔ ښهٔ اخلي.

زویـه! تـهٔ خبـر یـې چې کلـه کلـه زړهٔ را تـول کـړم، وو ایـم، چــې لاس پــور تــه کــړه، د زړهٔ لــه اخلاصــه د دوی د پــلار وقاتل ته دعاوکړه چې سړیه دواړې دې سمې شه".

محیب چې د مـور پـهٔ خـوا پـهٔ ګـونجې تنـدې ور وکتـل .پـهٔ تونـده لهجـه یـې وویـل "تـهٔ بـهٔ انسـانه نـهٔ یـې یـا بـهٔ دې پـهٔ سینه کې زړهٔ نهٔ وي، چې داسې کوې.

دا مـې پـهٔ خپـل ژونـد کـې اول ځـل دی چې یـو څـوک وخپـل دوښـمن تـه دعاګـانې کـوي .تـهٔ لېـونۍ یـې، سـتا دمـاغ کـار پرېښـې دی، هغـهٔ زمـا پـلار وژلـی دی، مـوږ یـې د بـل دیـار کـړي یـو، وړور مـو د بـل پـه خـاوروکې ښـخ شـو، پـر مخ لاګوره نور څهٔ راسره کیږي".

بختیــالۍ چــې ددهٔ پــهٔ خــوا ســترګې ور واړولــې، لــه ژړغوني ږغ سره ،سره و مسېده هم.

"زویـه! کـه د دې سـړي ظلـم نـهٔ وای، نـن بـهٔ تـهٔ داسـې نـه ږغېدې

تـهٔ چې لـه هغـه ځایـه نـهٔ وای راوتلی، نـن بـهٔ سـتا هـم لکـه د هغـه کلي خلـګ، پـهٔ ډېـره کـې بـهٔ دې نسـوار پراتـه وو یـا بـهٔ دې لـه خـولې سره ځـادر نیـولی، ږغېـدې بـهٔ، یـا بـهٔ داسـې وې ، لکـه زهٔ چـې داسـې مـې ګنلـې وه، بـې قربیـانو ژونـد

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کېږي او بل به دي داسې محسوسوله لکه زه چې يو پښتانه مسلمانان دي.

په دې به نه وې خبر، چې دا هر څه اخير راځي او انسانيت ته دربېږي، دا ټول د هغه سړي د ظلم برکت دی".

دوی ټول ته هغه خاموشه وو چې ويد بدل، سهار شاه جي ته ورغلی، چې مور مې داسې وای.

شاه جي چې د دهٔ په لور په حېرانۍ سره کتل "هو نوکري خود بدلېږي، هر وخت چې دي زړهٔ وغواړي بدلېږي".

شاه جي يې کاغذونه او روپۍ خپل زوی محمد علی ته ورکړې، هغهٔ ته يې وويل چې "له اوله دا کوشش وکړه، چې د دوی کلی چې اره ريې هغې ضلعې ته وشي، چې د دوی کلي پکښې راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

11

د محیب اخیر هم، اربر هغې ضلعې ته وشو، پهٔ کومه کې چې د دوی کلی وو.

ماخوستن له ډوډۍ وروسته، بختیالی، خاخان او محیب ټول ناست وو، محیب ډېر خوشاله وو "مورې! اوس خو بهٔ که خدای کول، پهٔ خپل کلي کې سکول جوړوم، که بله هره لاره راودرېده، پهٔ خپلو روپو بې جوړوم، هم بې چلوم.

تهٔ هسې دعاګانې راته کوه".

زرینې د محیب جوړې او نور د ضروت شیان، یو یو داسې پهٔ مات زړهٔ راوړلو، لکه محیب چې د کلونو پهٔ مسافرۍ ځي.

مور بې دعاګانې کولې

"زویه! خدای دې پر سر ودرېږه، نور مې څهٔ وس درسره نشته ،زویه! که د هغو مظلومو ښځو او ماشومانو غم نهٔ وای راسره، پهٔ خدای که یا تاسو له دې کوره وتلي وای او یا ما پهٔ ټول عمر د خپلوانو او کلي نوم پهٔ خولهٔ اخیستی وای.

زویه! چې کلي ته ورشې، څومره کوشش بهٔ کوې، چې څوک دې ونهٔ پېژني، یو دینک کاکا دې پېژني، هغه خو پوه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې د مور له سره لوېدلي پروني ته کتل چې پر اوږو یې پروت وو "سمه ده مورې! ته به غمه شه" دوی ټول بیا په خوا ښه خوب ویده شوو، مور یې تر سهاره په سوچونو کې ورکه وه "داسي نه وي هلته یې څوک و پېژني، د هغې خوا به یې کړي، تر تا به یې نه راپرېږدي، نه، نه محیب زوی خو تعلیم یافته دی، په ښار کې اوسېدلی دی، چیري خطا وزي".

سهار د وخته یې مور چای راوړې، له چای څښلو وروسته یې بستره او بکس را واخیستو.

مور او زرینه هم تر دروازې ورسره راغلې، دی او خاخان په رکشه کې کښېنستو، د اډې په لور روان شو.

مور یې په دروازه کې ولاړه وه، دعاګانې یې کولې "خدایه! ته یې پر سر ودرېږې، ته یې کامیابه کړې، خدایه! ته خو د زړنو مالک یې، د پېښو زړونو له حاله خبر یې، ته یې کامیابه کړې، ناکامه یې بېرته کور ته مه راولې، و تاته به زارۍ کوم، نور خو مې یو وس هم نه ورسېږي".

په اډه کې یې محیب په بس کې پر چوکۍ کښېناوۀ، خاخان ورته ولاړ وو.

"وروره! څو مره پام به کوې، اول خو کلي له بې مقصده مه څه، داسي نه وي دښمن دي وپېژني، وار به له مخه کړي".

محیب چې مخ یې د خاخان په خوا وو، یو لاس یې د مخ پر چوکۍ یېښی وو "نه وروره بې غمه شه، که خدای کول وروربه ناکامه نه درته راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ سوکه، سوکه روان بس کې خاخان راکوز شو، محیب له کوره پهٔ اول سفر روان شو.
محیب له هغهٔ، پرخنګ ناست یوه مسافره سره ګپه شروع کړه "د کوم ځای یې، څوک یې او څه کار کوې؟".
هغه چې ځان ور وپېژندلی، سړی که یې څه هم خپل قریب نهٔ وو، د کلي یې وو.
پهٔ خبرو ، خبرو کې یې د سکول پوښتنه ځینې وکړه "ستاسو پهٔ کلي کې د هلکانو یا نجونو سکول شته؟".
کلیوال چې د مخ پر چوکۍ یې سر ینبې وو، را پورته یې کړو "نهٔ".
محیب چې د خپل کلیوال ژړو سترګو ته او نرۍ څو تاره ږیره ته کتل "که چیرې داسې سړی پیدا شي، سکول در کوې بیا یې تاسو کوئ یا یې پر پرېږدئ"؟.
کلیوال چې یې وځهره ته کتل، پهٔ ذهن کې یې دا وو چې رنګ او جامه یې د پښتانهٔ نهٔ ده، پښتو څنګه دا سې صفا وایي.
یو څه وار وروسته یې داسې وویل "دا خو د مشرانو کار دی".
د محیب نظر هغه ماشوم ته واوښت چې د مخ پهٔ چوکۍ کې مور را پورته کړی، څهره یې د مور تر ! ووړه لوړه ښکاره وه چې له ژړا سره یې هغه دوه اوس راوتي واړه غاښونه هم ښکارېدو.
"خیر ستا نوم او کلی. زهٔ له ځان سره لیکم. که چیرې یو موقع پهٔ لاس راغله، زهٔ درځم، سکول که مو نهٔ کاوهٔ، ښهٔ د کورتو دوډۍ خو بهٔ په راوخورې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال چې دا وخت د دواړو سترګې پهٔ يو بل کې وې "خدای دې راولـه" هغـه ښـارګوتی را ورسـپړدو، پـهٔ کـوم کـې چـې د دهٔ اربر شوی وو.

شپه يې پهٔ هوټل کې وکړه، سهار دوتر ته ورغلی، خپل دوتر يې سمبال کړو.

دوې مياشتې يې ښه ډيوټي ور کړه، اوس يې کور ته د تلو اراده کړې وه چې خپل افيسر ته ورغلی د رخصتی د پاره.

هغهٔ چې يې درخواست وکوت.

افيسر چې قلم يې لوړ د دهٔ پر درخواست کښېښوی "محيبه! که ناراضـه کېـږې نـهٔ، يـو څـو ورځـې پاتـه شـه، يـو څـو تجرباتي سکولونه راغلي دي، دا بهٔ پهٔ علاقه کې خلاص کړو بيا بهٔ لاړ شې".

محيب چې سترګې يې پهٔ خپل درخواست کې وې "سمه ده سر! يو سکول خو وماته معلوم دی، هغه ورځ چې زهٔ راتلم يو سړي دا ايډرس راکړی، زموږ سکول ضرورت دی".

افيسر چې کاغذ ور پورته کاؤ، پهٔ چوکۍ کې يې ځان ايله کړو. "محيبه! دا خو د نجونو سکولونه دي. دلته خلګ د هلکانو سکولونه، نهٔ پرېږدي، تهٔ د نجونو سکول پکې خلاصه وې".

محيب چې د افيسر د دوتر هر څه تر نظر يستلی وو، د دروازې کرپ شو، دهٔ د دروازې پهٔ لور وکتل، بېرته يې مخ را واړاوو. "سر! زهٔ د داسې خلګو پهٔ مزاج ډېر ښهٔ پوهېږم، زهٔ بهٔ يې ډېر پهٔ اساني سره راضي کړم".

خو يوه خبره ده، ما چې څهٔ ډول چلاوؤ، ستا بهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراض نه وي او انشاءالله له ما په یوه اوونی کې سکول خلاص وغواړه".

افیسر چې په زړه کې ډېر خوشاله شو، مخ یې نیم اړولی وو، په کړو سترګو یې ورکتل "بنځینه استاده له کومه کوې".

محیب چې بېرته خپل درخواست په لاس کې را اخیستو: صاحبه! ته یې غمه شه".

افیسر ډېر خوشاله شو چې دا د کار سرې په لاس راغلو چې په لسو سکولونو کې یو خلاص کړي هم د زوی زېرې دی.

محیب په سهار د دوتر موټر روان کړو. له ډرائیور سره کښېنستو، په پوښتنه، پوښتنه خپل کلي ته ورسېدو.

منو(محمد نور) یې پیدا کړو، هغه کور ته بوتلو اوبه، چای یې ورته راوړې.

د کلي خلګ یې را وغوښتو، ټول راغلو، د لرګیو په ساله (جونګړه) کې کالی هوار وو، چارپېره بالښتونه پراته وو، ټول و محیب ته حېران او عاجزه غوندي ناست وو.

محیب ولاړ شو،

بسم الله الرحمان الرحیم

"قدرمنو! مولوي صاحب او ټولو مشرانو ستاسو په اجازه، غواړم یو خوشخبري وکړم. تاسو به ضرور دا محسوسه وئ چې دا سړی به د څه د پاره راغلی وي.

قدرمنو! زه دلته د خپلو ګټو د پاره نه یم راغلی. زه دلته د دې پاره راغلی یم. غواړم چې و تاسو ته ګټه در ورسوم. له چا؟ هغه هم له حکومته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت هم پر کور ناستو ته روپۍ نهٔ ورکوي، داسې هم نهٔ ده، چې زموږ پهٔ بیت المال کې حق نشته.
شته که چیري خپل حق، له بیت الماله راباسې، نو یو ذریعه بهٔ ورته جوړوې.
که چیري تهٔ ذریعه نهٔ کړې ورته جوړه، نو پر بیت المال داسې خلګ نهٔ دي ناست چې راشي ستاسو حقوق کور ته درته راوړي.
زهٔ چې دلته راغلی یم، ځان ستاسو خیرخوا ګڼم، دا یو ذریعه مې پهٔ لاس کې ده، لکه د نجونو سکولونه. زهٔ غواړم چې پهٔ دې ذریعه و تاسو ته خپل حقوق در ورسېږي".
ملکداد چې د نسوارو د ډبي پهٔ هنداره کې خپل مخ ته کتو، سر يې را پورته کړو.
"سړیه! پر کومه لاره چې راغلی یې، پر هغه بېرته لاړ شه، موږ تعلیم نهٔ کوو".
مولوي صاحب: "موږ دي پر پیري شک لرو، تهٔ مریدان نیسې. موږ پهٔ هلکانو تعلیم نهٔ کوو، تهٔ يې پهٔ نجونو کوې".
محیب چې د صدرۍ له جیبه دسمال را کښنو "مولوي صاحب! دا مقصد مې نهٔ دی چې تاسو پهٔ نجونو تعلیم وکړی.
مقصد مې دا دی چې عزیزان مې یاست، دا ښهٔ مې دررسي، یوائې یو ځای مځکه ورکړی، نوم بهٔ يې د سکول وي، تنخوا بهٔ در راځي، نیمه بهٔ تهٔ اخلې، نیمه بهٔ ملک صاحب.
یو ښهٔ بیلډنګ بهٔ در جوړ کړم، په هغه کې بهٔ څوک واړه وي نور افیسران راځي نهٔ، که چیري راتلو هم زهٔ بهٔ ورسره یم".
مولوي صاحب ملکداد ته مخ ور واړاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خبره يې ډېره بې ځايه نۀ ده، خوار زموږ د پاره واى، د حکومت روپۍ دي پر موږ يې لورېږي".
محيب له مخ خولې پاکې کړې وې، بېرته يې دسمال جېب ته کړو.
"هو مولوي صاحب! خبره ده هم داسې، اوس خو سکول کچه دى، تنخوا يې دوه زره ده چې کله پوخ شو لس، پنځلس زره بۀ يې تنخوا وي".
مولوي صاحب پۀ خلګو کې شاوخوا کتل.
"ښنګه ملکداده! د لېوۀ له خولې ښنګرى هم ښۀ دى".
محيب چې له جېبه کاغذونه را وکښو.
"مولوي صاحب! ډېر خوشاله شوم چې ستا غوندي عالم سره مې وليدل.
مولوي صاحب! دوه کاره لا پاته دي، يو بۀ پر دې کاغذ ستا دستخط او بل د دې ناستو خلګو ګوتې چې له ننه څخه ستا سو تنخوا شروع شي او بل يو داسې ځاى را وتاکى چې زۀ بيلډنګ پر جوړ کړم يا يو ورځ افيسر را سره وي و ر يې ولم".
دوى پر هغه کاغذه ګوتې لګولې، پر ځاى سره ږغېدو، اخير يې پر دې فيصله کړه.
ملکداد چې "د هغه ورک شوو ځاى ور ښکاره کړى، که چيرې حکومت دعوه کوله هم پۀ دوى بۀ يې وي".
محيب چې د مولوي صاحب له لاسه کاغذونه ورنيوو "سمه ده، هر ځاى چې وي، وماته يې را ښکاره کړى" دوى يې رخصت کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منو ،محیب هغه نرېدلي کور ته بوتلو، د کوم کور نقشه چې یې مور ورته جوړه یا ویله وه یادده په یاد وه.

محیب د هغې خونې پهٔ دروازه کې و درېدو چې دروازه یې نهٔ وه، خود بهٔ یو وخت کلیوالو کښلې وه، له دننه یې شمیره مرغۍ پر راووتې، پهٔ خونه کې یې لاندې باندې وکتل ،د خونې چت سوری سوری وو چې اکثره لرګي یې مات وو، پاته لرګي یې مرغیو خاشې کړي وو.

د مرغیو د چیچیانوشور وو، پاته مرغۍ هم یوه، یوه تر سوري، سوري چت ووتې چې ځای پهٔ ځای دېوال هم د ناوې اوبو سره چاک کړی وو.

ځای پهٔ ځای ببخي رڼا تر ښکارېده، و دته هغه د ویرې شپې ور پهٔ یادشوې.

که څه هم دی ډېر ماشوم وو چې دوی بهٔ کله مور له ویرې د خونې پهٔ یوه کونج کې ویده کړو، کله پهٔ بل کونج کې.

هغه شپه ور پهٔ یادشوه چې و دوی ته مور پر خولهٔ لاس ورنیولی وو، پټ، پټ یې له دېواله سره، د سپوږمۍ پهٔ رڼا کې روان کړي وو.

بې اختیاره یې پهٔ سترګو کې اوښکې راوګرځېدې، و یې ژړل.

منو چې د دهٔ سترګو ته کتل

صاحبه! خیر دی پر څه دي وژړل؟".

محیب چې له اوښکو یې ډکې سترګې ور واړولې

"پر دې وران کور چې زموږ پښتانهٔ پهٔ ځنګه ځایونو کې اوسېږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له منو سره يې خدای پۀ اماني وکړو، خپل دوتر ته لاړی.
سهار يې خپل افيسر ته، د خلګو د مطمئينه کېدو کيسه وکړه، استاده پيدا کول لا پاته وو، افيسر ډېر خوشاله شو.
محيب ته يې پر درخواست څۀ ليکل
"محيبه! تۀ اوس خپل کور تـه لاړ شـه چې راغلې د نورو سکولانو غم بۀ بيا خورو".
محيب له افيسر سره خدای پۀ اماني وکړه، د کور پۀ لور راروان شو، کور ته ناوخته ورسېدو.
له ناوخته ډوډۍ خوړلو وروسته، پر بستره وغځېدو، سر يې پر بالښت ايښی وو، مور او خور يې وسرته ناستې وې، دۀ د دوو تېرو شوو مياشتو حال ورکاوۀ.
بختيالۍ "تۀ! زويه کلي ته هم ورغلې".
محيب چې پۀ خندا يې وويل "هو مورې".
بختيالۍ چې د دښمن دښمني يې هېره شوه.
"تۀ زويه! زمونږ خونو ته ورغلې؟".
دی پر بستر اوښت "هو مورې! سبا يې که خير وو عکسونه صفا کوم بيا بۀ يې وګورې، اوس بۀ مورې ويده شوو، زۀ ډېر ستړی يم، سبا بۀ که خير وو خبرې کوو".
سهار پر چای يې خاخان ته د کلي او سکول ټوله کيسه وکړه.
خاخان چې د دۀ له خوبۀ پړسېدلو سترګو ته کتل "وروره! دا خو دې ډېر ښۀ کړي دي، اوس بۀ ښځينه استاده چيري غواړو؟".
محيب چې سترګې يې پۀ زرينه کې وې.
"لالا! دا د بابو اقبال لور سبق ويلی دی، دا بۀ نوکري نۀ کوي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې هم سترګې د زریني د لاس په تېلو او ږمنځ کې وې چې دته یې راوړو "حال به یې وکړو". بابو اقبال ته ورغلو، دروازه یې وټکوله، هغه راغلی، په دروازه کې ولاړ وو.

خاخان په کوڅه کې یوې او بلې خواته کتل، ټوله کیسه یې ورته وکړه.

چې دی بېرته پر شا غبرګېدو "سمه ده، زه به له لور سره صلاح وکړم".

د دهٔ شا ورته وه.

د خاخان له شا ورپسې ږغ شو.

"ها بابو صاحب! دا یوه خبره مې هېره شوه، محیب ویل چې تر هغه د دهٔ و لور ته، روپۍ پر کور ور کوم، تر څو چې موږ هلته په کډه ځو.

کله چې موږ په کډه ځو، ته خو هم اوس پینشن یې، ته به هم په کډه راسره لاړ شې.

که ته چیري نه تلې، ستا لور به راسره لاړه شي، زموږ په کور کې به اوسېږي".

بابو سهار د خپلې لور کاغذونه ورته راوړو.

تر هغه محیب د بابو اقبال د لور تنخا، کور ته وراوړله.

د ملکداد او مولوي صاحب روپۍ یې، له خپلې تنخوا ورکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

12

که څه هم شکیله له وړوکوالي د دوی کور ته تله راتله چې کله محیب نوکري ورلره پیدا کړه، هغه وخت یې بېخي تګ، را تګ نور هم زیات شو.

هر وخت به یې له زرینې سره، د کور په کار کې مرسته کوله.

د بختیالی شکیله ډېره خوښه وه.

خاخان د کړکۍ وڅنګ ته کټ ایښی وو، د رنګونو واړه، واړه ډبیان په کړکۍ کې پراته، په هر رنګ د خپل ډبي سر لړلی وو.

تر کړکۍ سره هوا راتله، وڅنګ ته د کړکۍ پرده یې پور ته، پور ته کوله.

د خاخان خپل انځور کړی تصویر په لاس کي وو، چې مور یې راغله، د کټ پر زۍ کښېنسته، تصویر ته یې کتل.

بختیالی "زویه! دا تصویران خلګ ښۀ نۀ یاده وي".

خاخان تصویر مور ته ونیوو "مورې! دا یوه فلمي اداکاره ده".

بختیالی د دۀ د لاسه تصویر ور نیوو.

زویه! تر دې تصویره مې یو خبره راپۀ یادشوه چې له ډېره وخته مې پۀ زړۀ کې ده، نن بۀ ورته وابې، نن بۀ ورته وای".

خاخان "څنګه خبره؟".

بختیالی "زویه! زۀ چې د شکیلې تورې غټې سترګې، سرۀ ګڼ وېښتان، دسپین مخ پراخه ګردی کاسه، او ښائسته مرمرین غاښونه ووینم، زړۀ مې وغواړي چې بابو اقبال ته ووایه، دا لور را

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، زما و زوی محیب ته .بیا بېرته پښېمانه شم، له ځانه سره ووایم.
یو خو د خاخان واده نشته بل که څه هم دوی پښتانهٔ دي. لهجه یې له موږه جدا ده، دود او دستور یې له موږه جدا دی".
دا وخت یې مور داسې محسوسه کړه چې یو چا غوږ نیولی دی، زما خبرې اوري.
شاته یې وکتل چې شکیله و زرینه یې ولیدې، شک یې پهٔ یقین بدل شو، خبره یې واړوله.
"خاخانه زویه! د محیب پهٔ مسافري کې ډېر وخت وشو چې حال احوال یې نهٔ دی راغلی، تا یې یو باسخواس (درک) کړی وای، چې روغ جوړ دی؟".
چې د دوی خبره ختمیده، د محیب توخی شو دننه راغلی.
خاخان او مور ورولاړ شو، پهٔ غېږ یې روغبړ ور سره وکړو.
مور یې نارې کړې "زرینې لورې! اوبهٔ راوړه". زرینې چې اوبهٔ راوړې، محیب یې ولیدو"عمر دې ډېر دی، هم دا اوس مې یاد ولې راغلې، محیبه وروره!
غېږ یې پر وکړ ځوله ،زرینه چې د مورکی نن ځویمه ده چې پهٔ خولهٔ کې وې، هم دا اوس ، اوس یې یاد کړې".
زرینه چې چای راوړلو ته ولاړه شوه، شکیله ته یې د محیب د راتلو وویل.
شکیلې چې دچای چائینکه پر ښوه "زرینې! نن یوه د زړهٔ خبره پهٔ خولهٔ درته وکړم، بده خو بهٔ یې نهٔ ګڼې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرینې چې پیالې په پتنوس کې بنوې "نه نه شکیلې خود یې وکړه. ولې به یې بده گنم".

شکیله چې سترگې یې د زرینې په لاس او پتناسه کې وې "له ډېره وخته مې زړه دا غوارې چې له محیب سره کښېنم، یو څو خبرې ورسره وکړم".

زرینې چې له اوره چائینکه را کوزوله "دا خو اسانه ده. اوس چې زه ورغلم، د را ناره به کړم چې شکیلې دلته راشه. ته هلته یوازې څه کوې .ته چې راشې، بس روغبړ به ورسره وکړې".

زرینې چې پتنوس را واخیست، دا هم ور سره ولاړه شوه "سمه ده".

زرینې چې چای ور وړې، پیالې یې ډکې کړې بیا یې ناره کړه "شکیلې ! دلته راشه، ته هلته یوازې څه کوې".

شکیله چې په دروازه کې ولاړه وه، سوکه، سوکه راغله، د زرینې له څنگه کښېنسته.

محیب چې سترگې ور واړولې "شکیلې ! څنگه یې؟".

شکیلې چې سر کښته څړولی وو، غټې تورې سترگې یې مړې ور واړولې "زه ښه یم محیب صاحب، ته څنگه یې؟".

محیب چې د مور له لاسه د اوبو گلاس نیوو "زه هم ښه یم، ستاسو په کور کې څه حال دی. مور او اقبال صاحب هم ښه دي؟".

شکیلې چې د زرینې د پړوني سپینسي، په دوو گوتو سره پېچل، سترگې یې مړې ور واړولې.

"هو تول ښه دي".

محیب چې د چای اخري پیاله کښېښوه، ولاړ شو، د جرابي یې کښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لالا! زۀ يواري ځم. يو څۀ کار مې دی. بېرته ژر راځم".
شکيله تر دۀ له مخه ووته.
محيب چې له کوره ووتو. پۀ کوڅه کې روان وو چې شکيله يې وليده پۀ خپله دروازه کې ولاړه وه. له هغې خوا چې محيب بېرته کورته را رهي وو. شکيله لا پۀ دروازه کې ولاړه وه، محيب ته يې کتل.
محيب شکي شو چې د دوی تر کور را تېر شو. شاته يې وکتل. شکيلې لا پۀ دۀ پسې کتل.
د محيب تبيت سره ګډ وډ شو.
ټوله شپه يې پر دې سوچ کاوۀ چې "د دې نجلۍ څۀ مقصد دی. پۀ دروازه کې ولاړه وي؟".
خير سهار که ولاړه وه پوښتنه بۀ ځينې کوې". سهار چې محيب را ووتو. پۀ کوڅه کې روان وو. د دوی تر کوره يې و دروازه ته کتل. شکيله نۀ وه ښکاره.
له ځان سره يې وويل "ښۀ يې ويلي دي چې په ځان کې ويني. هغه پۀ جهان کې ويني" پۀ دې سوچ کې د دوی تر کور تېر شوی وو چې شاته يې وکتل. شکيله ولاړه وه. بېرته را غبرګ شو.
شکيلې چې دی وليدو، دروازه يې بنده کړه. ماخوستن يې يوې او بلې خواته وکتل چې څوک نۀ وو. زرينه ته يې وويل "سبا شکيله را وغواړه. زما پۀ کار ده".
زرينې واړه وخندل "سمه ده وروره!".
پۀ دا بله غرمه چې محيب له ښاره راغلی. شکيله راغلې وه.
پۀ کونجې تندي او برګو سترګو يې شکيله ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته شرم نه لرې چې په دروازه کې ولاړه یې".
شکیله چې له خولې سره یې د پروني ځاک نیولی وو، واړه واړه یې
خندل "صاحبه! د دې کوټې ټولې ښځې په دروازه کې دریږي. یوه
زه خو نه یم".
محیب چې سر کښته ځړولی وو، را پورته یې کړو، په قهر یې ور
وکتل "منم چې دریږي، خو ته باید داسې ونکړې.
زه چې کور ته راځم، تا په دروازه کې نه ووینم. که مې ولیدې بیا به
دې وخیر ته سترګې وخېژي".
شکیله چې مخ یې د زریني په خوا وو "سمه ده صاحبه! چې ته
راتلې بیا وما ته حال راکوه".
محیب چې په خونه دننه کېدو "هو زه ستا د پلار مزدور یم".
شکیله ولاړه شوه، کټ، کټ وېې خندل، د دې په لهجه یې وویل.
"یوه به کوې".
دهٔ چې په خونه کې خپلې کښلې، سترګې یې په هغه بالښت کې وې
چې دېوال ته پروت وو. له هغه ځایه یې وویل "زریني! دا شکیله
پوه کړه، زه دا نمک حرامي نه کوم. که یوچا ولیدو څه به وای. ته
خبره یې چې زه د دې کوټې، د هر سړي، قدر کوم، خدای تر دې
ځایه را ورسولم، د دې کوټې خلګو. نن زه داسې نمک حرامي
څنګه وکړم؟".
زریني چې کړکۍ سره پورې وهله "سمه ده وروره! زه به یې پره
کړم".
په دې بله ورځ اقبال بابو راغلی. په خونه کې پر کټ داسې ناست
وو چې دواړه پښې یې لاندې ځړېدې. بختیالی ته یې وویل "د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکیلې غوښتنه ده چې زهٔ محیب سره واده کول غواړم، تهٔ خبره یې زما دغه یوه لور ده او اختیار مې هم ور کړی دی چې دې ګوته پر کنبښنوه، بس مور یې وهغه ته ور کوو، هم موخوښ دی".

بختیالۍ چې پر کټ بالښت ورته ږدلی "سمه ده وروره، مور به صلاح سره وکړو، صلاح نو بل له چا سره کوو، یو شاه جي دی له هغه سره بهٔ ووینو". ماښام چې خاخان او محیب راغلو، بختیالۍ د اقبال بابو کیسه ورته وکړه.

د محیب د ښیښې له اوبو ډک ګلاس پهٔ لاس کې وو، پهٔ اوبو کې یې کتل چې وبې خندل "مورې! زهٔ بهٔ شرم نهٔ لرم، چې لالا بهٔ بې واده ناست وي، زهٔ بهٔ وادهٔ کوم".

خاخان چې د دهٔ وتکو سپینو، وړو غاښونو ته کتل "نهٔ وروره! دې ته بهٔ نهٔ ګورو چې ستا وادهٔ شته او زما وادهٔ نشته.

دې ته بهٔ ګورو چې زمونږ ګټه پهٔ څهٔ کې ده، دا ښځه چې مونږ غوښتای، پهٔ سوالومو نهٔ شوه پیدا کولای، نن سرې کور ته درته راغلی دی، پهٔ سوالونو یې درکوي.

یو خو ته او دا پهٔ خبره سره پوهېږی بل بهٔ دې هغه د سکول کار پهٔ جوړ شي.

زهٔ خو هسې هم د ښار ښځه نهٔ کوم. پهٔ ما مه پرېشانه کېږه.

زهٔ چې بیا کلې ته لاړشم، پهٔ هغه خپلو اوښېنو او شپنو کې بهٔ یوه پیدا کړم".

محیب که هر څومره ځان دلې دورې کړو. خو بختیالۍ او خاخان تر خپله خبر نهٔ تېرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځې پس اقبال بابو بیا راغلی، یو پنډ کتاب یې هم په لاس کې وو.

له څپلې سره پر کالي کښېنستو.

"بختیالۍ! څنګه شو خوري صلاح مو وکړه؟".

بختیالۍ "هو وروره! ماښام چې خاخان راشي، زهٔ او خاخان بهٔ کور ته درشو".

اقبال چې د ولاړېدو هڅه کوله "خوښه مې ده، زهٔ بهٔ انتظار کوم. ښهٔ دی سره وبهٔ رغېږو. تاسو بهٔ هم یو څوک لرئ. زهٔ بهٔ یې هم لرم".

بختیالۍ چې دلته یواځې بیا د سوچونو له دنیا را ووته. داسې یې محسوسه کړه. لکه له خو بهٔ چې را ویښه شي. له ځان سره یې دا غاړه وکړه.

خپل د وخورم خپل له څهٔ دي
خپل د نورو پــــه نامهٔ دي"

ماښام چې خاخان راغلی. بختیالۍ او خاخان د اقبال بابو کور ته ورغلو. ورځ او وخت یې سره وټاکلو.

دغه رنګه د بختیالۍ پهٔ ژوند کې. د ښادۍ او له ورځ راغله، چې دا له خوشالۍ پهٔ دې نهٔ پوهېده. چې زهٔ څهٔ وکړم څهٔ نهٔ؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

13

محيب په خپل دوتر کې ناست وو چې خپل افيسر وغوښتو، ورغلی.

"محيبه! ستا د سکول خو دوه کاله پوره شو، اوس به د پښېدو ار دِر شوی دی. پر لس تاريخه سيکريټري راځي، ګوري به-

ته هغه استاده ته حال ورکړه چې په هغه ورځ حاضره وي او يا به ماشومان صفا وي".

محيب وويل "سمه ده سر! به غمه شه" را ووتو.

يو ليک به وليکلو، د خپل نائب قاصد په لاس به ورکړو، چې دا زموږ تر کوره ورسوه. اقبال صاحب ته به دوی په خپله رسوي-

دی په خپله سهار له ډرائيوره سره په موټر کې سپور شو، کلې ته ورغلی-

د کلي خلک به پوه کړو چې "زه پر لس تاريخه افيسر راولم، تاسو دا ورته ووايا ست، چې دا ځای را پوخ کړه. نور ما او کار سره پرېږدی".

ملکداد چې سترګې به د ده په خبره کې وې، د يو شناخته ګمان به پر کېدو.

"صاحبه! که به څيري ماشومان طلب کړو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سترګې یې د سکول د سرای په نړېدلي، کنډۆ، کنډۆ دېوال کې وې "هغه زۀ پوه شوم او کار".

په هغه ورځ دینک کاکا هم په خلګو کې موجوده وو، دی یې وپېژندلی.

محیب مخ ور واړاوو "کاکا تۀ هم د دې کلي يې؟".

دینک چې په برېتو کې یې خندل "هو، ولي؟".

محیب د سترګو له اشارې سره سم.

"بل وخت هم زۀ راغلی یم، تۀ مې نۀ یې لیدلی".

دینک: "هو زما نن او له ده چې درته راغلی یم".

محیب: کاکا "بیا خو نو ملامت یې".

دینک: "هو ملامت یم".

محیب چې مخ د ملکداد په لور ور واړا وو "چې ملامت یې بیا پر لس تاریخه د شلو کسانو ډوډۍ وکړه".

دینک چې د دۀ ور څېرمه لاس ونیوو، په وړه خندا کې یې وویل،

"عجبه ده، ډوډۍ په ما کوې، روپۍ مولوي صاحب او ملکداد ته ورکوې؟".

محیب چې یې لاس په لاس کې ټینګ کړو "کاکا عجبه خبره کوې، مشر د مېړیانو هم وي".

دینک چې یې لاس له لاسه کښو "سمه ده تر یوه سېرلي به تېر شم".

محیب کاکا کور دي ودان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه، یوه ته یې د رخصت لاس په لاس کې ور کاوو، چې محیب رخصت شوو.

دینک کور ته راغلی.

"ښځې ! عجبه به درته وکړم، شاوخوا یې وکتل څوک نه وو. ته خبره یې د سکول افیسر څوک دی؟".

ښځه چې له ګوډي یې اوبه را اخیستې "نه سړیه زه څه په خبره یم".

دینک چې یې اوبه له لاسه وراخیستې "افیسر محیب نومیږي، د بختیالۍ زوی دی".

ښځه چې د دهٔ د لاس لوښي ته انتظار وه "دا څه وایې، د ملکداد پر کور خو خاوري نه وراوړي؟".

دینک چې بېرته لوښی ور کاوو.

"ښځې ! په نیت به یې خدای خبر وي، اوس خو پر لس تاریخه راځي، د شلو کسانو ډوډۍ به ورته کوو".

ښځه چې روانه وه، نوک یې ونیوو "خود یې ورته کوو، ډوډۍ د دهٔ تر سر جار ده.

سړیه ! ته یې ښهٔ پېژنې، د بختیالۍ زوی دی که بنزی؟".

دینک چې د دې ولاس ته کتل، په لوښي کې پاته اوبهٔ یې تویولې "نه زهٔ یې ښهٔ پېژنم، د بختیالۍ زوی دی، بنزی یې نهٔ دی، محیب نومیږي".

پر نهه تاریخه شکیله او اقبال صاحب را ورسېدو.

محیب چې د سرای په دروازه کې ودرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اقبال صاحب! زهٔ که خير وو، سهار وختي له ماشومانو سره راځم بيا بهٔ سکول ته که خير وو ځو".

اقبال صاحب چې دننه پهٔ دروازه کې ولاړ و "دلې پاته شه. شکيله خو څه ناولده نهٔ ده".

محيب چې دهٔ تلو هڅه يې کوله.

"نهٔ نهٔ زهٔ يو ځای ميلمه يم".

سهار وختي محيب راغلی، څو وړې نجونه او ماشومان يې پهٔ موټر کې کښېنولي وو، دوی يې هم را واخيستو. د سکول پهٔ لور روان شو.

چې کلي ته ورسېدو، د دينک کاکا کور ته ورغلو، هغه يې ښهٔ خدمت وکړو.

دا يوه حرکت د دينک خوند نهٔ ور کاوۀ، چې ودته بهٔ يې وکتل، پهٔ برېتو کې بهٔ يې وخندل.

اخير يې دينک کاکا ته هغه بسکټ ور کول. چې له ځانه سره يې راوړي وو، د افيسر د پاره. هغه يې ور کول پوه يې کړو.

افيسر ډېر ناوخته شو چې دوی ډوډۍ وخوړه. اوس يې د روانېدو تياري کوله. د هلکانو نارې شوې "هغه دی بل موټر راغلی. هغه دی بل موټر راغلی" چې موټر رارسېدو. دوی د سکول له مخه سره ټول ولاړ وو.

يو درخواست يې د ملکداد پهٔ لاس ور کړی و. او بل د شکيلې.

موټر ودرېدی هغه افيسر و. راکښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سكول رخصت كړى، مورې هم در روانېدو".

افيسر چې گهړى ته وكتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پۀ تاسو خو مې ډېره شپيانه وكړه".

محيب شكيله او ماشومان رخصت كړو.

صاحب چې بل كړى سگرېټ يې پۀ خولۀ كې وو، اور لگيت يې د پتلانۀ جېب ته كړى، سكول ته روان شو. دورې يې د ملكداد او شكيلې درخواستونه ور كړو.

له هغې خوا چې راغلو، افيسر پۀ ولاړې له موټره سره، يو پياله چاى وڅښلې، روان شو.

محيب راغلو د ډينک كاكا پۀ كور كې يې، ښې پۀ تسلي چاى وڅښلې.

هغه له ښاره راوستي ماشومان پۀ موټر كې بيا يې واخيستل .او خپلو خپلو كورنو ته يو وړول،

دى په خپل دفتر ځينې كوز شو. پۀ هغه شپه ، شپه يې ډرائيور له اقبال صاحب او شكيلې سره ولېږلى، كور ته يې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

14

محیب په کلي کې د سکول په بهانه سرای شروع کړی.
که څه هم سرای کچه وو. خو نقشه یې داسې وه چې کلیوال ټول ورته حیران وو.
اوس به محیب یوه نه بله ورځ ضرور کلي ته تلو. یو ورځ خپل افیسر ور وغوښت.
"محیبه! ستا هغه کلي ته بېخي تلهٔ را تلهٔ ډېر شول. له هغې استادې سره خو دې خبره نهٔ شوه اوږده؟".
محیب چې د دهٔ ومخته پر چوکۍ ناست وو. واړه یې وخندل
"سر! هم داسې یې وګڼه".
افیسر چې پر کاغذ یو څه لیکل.
"محیبه! خیال کوه داسې نهٔ وي پښتون وطن دی"
محیب چې نظر یې د افیسر په نرۍ ګوتو کې وو "نهٔ نهٔ صاحبه! داسې نه ده. هغه استاده ماغوښتې ده. که مې څه هم را واده کړې نهٔ ده. سر! زهٔ به نن ټوله کیسه صفا. صفا درته وکړم چې زهٔ دا سکول څهٔ دول چلوم او څهٔ مقصد مې دی؟".
افیسر ته یې ټوله کیسه وکړه
افیسر چې قلم یې پر کاغذ برسېره پرېښودی، په چوکۍ کې وغځېدو "ښهٔ ښهٔ بس.
محیبه! له ننه پس ته له دې کلي بند یې. ستا پر ځای به زهٔ دا ډیوټي کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سر کښته ځړولی وو ، خپل شونډ یې په غاښو کې نیولی وو ، له ځانه ورک غونډې ښکاریدو ، بېرته یې سر را پورته کړو .

"نه سر ! وتاته زحمت نه درکوم ، زه ور سره پوهېږم".

افیسر چې په چوکۍ کې راجګ شو ، خپل قلم یې بېرته ور واخیستو .

"نه نه سر خلاص کړه ، که چیري نه منې ، نو ورځم هغو خلګو ته دا کیسه صفا ، صفا کوم".

محیب چې سترګې یې بېرته له افیسره را واړولې .

"نه نه سر ! که مې مور خبره شوه ، بې وعدې به مړه شي ، دا مې د مور ارمان دی".

افیسر چې خپل لیکل شروع کړو .

"بس ته سبا کور ته لاړ شه د کور کارونه او خپل واده به وکړې ، زه پوهه شوم او هغه کار".

محیب چې ولاړېدو .

"سر ! ښځکه چې ستاسو خوښه وي".

له افیسر یې رخصت واخیستو ، ښار ته را ووتو ، په بس کې سپور شو .

کور ته چې ورغلی ، بېخي ناوخته وو .

د ډوډۍ دسترخوان غوړېدلی وو . کهول ټول پر ډوډۍ ناست وو ده هم لاس ومینځل خاخان خندل .

"هلکه محیبه ! شکیله درغلې وه ، خو یو څو شپې به دي په کولې تا بېرته په هغه ورځ را ولېږله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی خاموشه ناست وو.
د بختیالی چې جوړه ګوله په لاس کې وه. خولې ته یې وړله، لاس یې تم کړو.
"محبیه زویه! څنګه دي کړو سکول؟".
محیب چې د مور په لاس کې ګولې ته کتل "مورې! ما خو د سکول په بهانه په کلي کې سرای شروع کړو".
بختیالی چې ګوله یې په خوله کې وه.
"زویه! دا کار به دي بې صلاح نه شروع کاوو".
محیب چې له ډوډۍ سوځلې ځایونه بېلول "مورې! ما شروع کړی".
بختیالی چې بله ګوله ترمخ پراته غاب ته وروړه.
"زویه! مزدورانو ته دي څوک پرېښودل؟".
محیب چې ډوډۍ بس کړې وه.
"مورې! خپل افیسر".
نورو ډوډۍ خوړه. دۀ تول کیسه ورته وکړه.
بختیالی چې سترګې یې په غابونو کې وې. زړینې سره یو ځای کول.
"زویه! ښۀ شو چې راغلې. موږ هم پرېشانه وو چې دا هلک اوس څۀ شو چې نۀ راځي.
اقبال صاحب دا څویم وار دی چې راځي وایي "زۀ تیار یم. زۀ ستاسو له خوا دی" موږ وتاته کتل. د وادۀ تاریخ مو نۀ دی معلوم کړی".
محیب چې دسترخوان ټول شو. خاخان ته ورولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب: "لالا !ستړی مهٔ شې".
له هغه وروسته یې له مور او زرینې سره روغبړ وکړو.
بختیالی: "خاخانه زویه ! اوس له محیبه سره د اقبال صاحب پر خبره وړ،غیړه".
محیب چې بېرته کښېنستو.
"مورې ! دا خو ستا او د لالا کار دی، ورځ بهٔ مو و رسره ټاکله".
بختیالی چې سترګې یې په زرینه کې وې، سره نغښتې دسترخوان یې په لاس کې نیولی وو، د خبرې د ختمیدو په انتظار کې وه.
"زویه ! کار خود زما او د لالا دی، مونږ دا هغه پهٔ دې وکړه چې داسې نهٔ وي، د دهٔ ضروري کارونه وي، مونږ دلته د وادهٔ تاریخ معلوم کړو".
مابنام اقبال صاحب خبر شوی وو چې محیب راغلی دی، په سهار یې مخه ور وکړه، کور ته ورغلی.
بختیالی سر مینځلی وو، تر مخ یې هینداره، تېل او ږمنځ پراته وو چې دی یې نوک نیولی ولیدو، ژر، ژر یې پړونی پر سر کړو
"راځه راځه خدای دې راوله".
اقبال صاحب چې څېلی کښلې.
"بختیالی ! خاخان او محیب چېرې دي؟".
بختیالی چې هینداره، ږمنځ او تېل سره ټولول
"تهٔ کښېنه، رابهٔ شي".
خاخان هم له خونې را ووتو، د روغبړ پر وخت چې دهٔ د ولاړېدو هڅه کوله، خاخان ورته کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له روغبره وروسته، خاخان هم بل بالنبست ته څنګ ووهلو.
اقبال صاحب چې د خاخان په خوا کتل "د کار خبرې به کوو، زه روان یم، یو ځای ډېر ضروري کار لرم.
ورورہ! ته به وایې د دې سړي اوس څه تازیله ده چې هره ورځ راځي او هله، هله یې جوړه کړې ده.
ورورہ! د نجلۍ شیان نیم دباندي په برامده کې پراته دي، نیم په خونه کې ،ته خبر یې، زموږ ډېر وړوکی سرای دی، دوې خونې پکښې دي،
په یوه کې د نجلۍ شیان پراته دي، په هغه بله کې موږ ګزاره کوو".
خاخان چای اچولې، سترګې یې په پیاله کې وې.
"په کومه ورځ چې ته تیار یې،موږ تیار یو".
ده پیاله وځان ته نژدې کوله چې په ژرغوني انداز یې وویل "زا روان اتوار".
خاخان چې پر خپله ږیره لاس تېرا وو.
"سمه ده، ته به هم خپل پاته کارونه وکړې، موږ هم".
اقبال صاحب چې د پیالې له تشېدو سره سم ولاړ شو "د خدای په امان".
خاخان چې هم ورسره ولاړ شو.
"په مخه دې ښه".
بختیالۍ چې د خاخان له څنګه سره ناسته وه "زوی دې ومره اولاده چې اقبال صاحب نن لاژرغونی وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باالاخیر هغه اتوار هم راغلی چې اقبال صاحب او ښځې ژړل، خاخان او بختیالی لا سونه سره کړي وو، یو هم له خوشالی په خپلو جامو کې نه ځایېدلو، د کوځې ښځې یې له کوره وتې او په کور ننوتې.

ماښام د کوځې د ټولو خلګو ډوډۍ د دوی په کور کې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

15

د وادهٔ دوې میاشتې پس، محیب خپلې ډیوټۍ ته لاړ. دورې یې له خپل افیسر سره ولیدل، خپل حال یې ور کړو.
"سر! تهٔ اوس خپل حال راکړه، څنګه یې زما له قربانو سره، پهٔ ژبهٔ پوهېږې او کار پر څهٔ حال دی، تر کومه ځایه رسېدلی دی؟".
افیسر چې پهٔ برېتونو کې خندل، د دهٔ پر مخ یې دوو، وړو تازه ټېونو ته کتل.
"محیبه! کار ډېر ښهٔ روان دی، قربیان دې هم نور ښهٔ دي، یو په دینک مې سر نه خلاصیږي چې څنګه سړی دی؟، خیر زیاته کار سر ته رسېدلی دی، یوه میاشت که یې لا وغوښته.
دا یوه سړي څه ستړی کړی یم، لکه هغه نجار ډېرې روپۍ یې پاته دي، له ماسره وې نهٔ چې ور کولې مې.
زما کور بهٔ وتاته نهٔ وي معلوم، شپېته تنهٔ دي، د مزدورۍ یې یو زهٔ یم.
زموږ کورونه خو ښهٔ در معلوم دي چې ګټې یې یو، ختمې یې سل".
محیب چې جېب ته لاس کړو، د روپو بنچې یې راکښې.
"سر! غم یې مه کوه، روپۍ مې راوړې دي، هم ستا کار پهٔ کېږي هم زما".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې له چوکۍ ورولاړ شو، صاحب ته یې روپۍ ور کولې.

"د سرای کار خو که خیر وو، زیاته پای ته رسېدلی دی.
هغه د سکول بیلډنګ څنګه شو؟".

افیسر روپۍ ګڼلې.

"محیبه! هغه کار ټېکدار اخیستی دی، ټېکدار مې پوه کړی دی، تر هغه به کار نهٔ شروع کوي چې ته پهٔ کډه نهٔ یې ورغلی".

محیب چې افیسر ته ور کړې هغه بقایه روپۍ یې و جېب ته کولې.

"سر! بیا خو دې ډېر ښهٔ کړي دي".

افیسر چې نائب قاصد ته حکم وکړو، هغه رجسټر را واخله.

"محیبه! پهٔ دې کې خپله حاضري ولګوه او ورشه خپله تنخا واخله، کور ته لاړ شه، زهٔ پوهېږم او دوتر، هغه کار وماته دا خو ورځې د کلي ماحول څهٔ ښهٔ نهٔ ښکاري، دینک سپک، سپک کېږي داسې نهٔ وي، کلیوال ټول پهٔ دې خبر کړي او هغه ستاسو تر راتلو له مخه، یو چل جوړ نهٔ کړي.
نن څویم تاریخ دی؟".

محیب چې خپله حاضري یې لګوله "افیسر! نن دریم دی".

افیسر چې بېرته د دهٔ له لاسه قلم نیوو.

"محیبه! را روان یوه تاریخ ته بهٔ که خیر وو، کار مکمل وي.
که څهٔ پاته وو بیا بهٔ یې وکړو.
تهٔ بهٔ پر یوه تاریخ کډه راولې، زهٔ بهٔ دورې درته ولاړ یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ور مخته شو.
"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، بښخي ډېر انتظار مو در ته وکړو.
اوس مو سکول رخصت کړی، موږ هم در روانېدو".
افیسر چې گهړی ته وکتل.
"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".
محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.
صاحب چې بل کړی سگرېټ یې پهٔ خولهٔ کې وو، اور لگیت یې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو. دورې یې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.
له هغې خوا چې راغلو، افیسر پهٔ ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.
محیب راغلو د ډینک کاکا پهٔ کور کې یې، بښې پهٔ تسلي چای وڅښلې.
هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې بیا یې واخیستل .او خپلو خپلو کورنو ته یو ورول،
دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. پهٔ هغه شپه ، شپه یې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلی، کورته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې شکیلې ته د اوبو اشاره کوله.

"یوه بلا بې نهٔ وهي، مستان هر ځای وخت تېره ولای شي".

محیب د اوبو له چنبلو سره سم ولاړ شو، خپلې خونې ته لاړ. یـوګړی وروسـته شـکیله هـم ورغلـه، د پلنـګ پـر ژۍ کښېنسته، د محیب یو لاس یې پهٔ لاس کې ټینګ ونیوو.

"ستا څهٔ خیال دی، شکیلې چې دومره سپین سترګې کولای شوه، اوس بهٔ له تاسره پهٔ هغه کلي کې د ژوند شپې او ورځې نهٔ کړي تیري".

پهٔ دې بل مابنام چې اقبال صاحب راغلی، محیب لاړو، شاه جي یې تر لاس نیولی راوستو.

ډوډۍ راغله، وخوړله شوه.

له ډوډۍ وروسته، شنې چای راغلې

محیب، شاه جي ته د چای پیاله ور پورته کوله.

خاخان چې خبره یې پهٔ دې ډول یاده کړه.

"شـاه صـاحب! زمـوږ ټولـه کـورنۍ څهٔ، زمـوږ لمسـیان او کړوسیان بهٔ ستا احسـان منو، مـوږ خدای تر دې ځایـه را ورسولو، تا را ورسولو.

ستا له درسه وروسته، موږ ټولو هغه سړی هېر کړهٔ، چا چې وموږ ته یې پر زړونو داغونه را ینبي وو، پهٔ کوټلو زړونو مو د ژوند د تېرېدلو لار، تا رابنولې وه، پر هغه لاره خو موږ تر دې ځایه سفر را وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي چې په رېږدېدلی لاس پیاله نیولي وه "خاخانه ! ستا ده خبرې په مقصد نهٔ شوم پوه؟".

خاخان چې د مور له لوره سترګې د ده په خوا واړولې.

"شاه صاحب ! تهٔ نه یې ملامت، وماته خبرې درک نهٔ راکاوۀ چې له کومه ځایه یې شروع کړم، مور اراده کړې ده، خپل کلي ته په کډه ځو".

شاه جي چې د خپل سر پر تکو سپینو ویښتانو لاس تېرا وو.

"خاخانه ! دا زما فرض وو، ما خپل فرض پوره کړي دي، له تاسو سره مو یو احسان هم نهٔ دی کړی".

خاخان چې خپله پیاله یې ډکوله.

"شاه صاحب ! تهٔ که یې احسان نهٔ بولې، مور یې احسان ګڼو، نور بدل خو یې مور نهٔ شو درکولای، دا رشته بهٔ تر مرګه درسره پالو".

له دې وروسته یې شاه صاحب او اقبال صاحب رخصت کړو،

شاه صاحب محیب تر لاس نیولی کور ته بوتلو.

پاته ورځې یې خپل کارونه سره سم کړو.

د هغه تاریخ په ورځ یې یوه لارۍ او یو موټر ونیوو، ماښام له یې د کوڅې د ټولو، خلګو ډوډۍ وکړه چې نهٔ شیعه، نهٔ عسائي او نهٔ هندو پاته شوو.

له ډوډۍ وروسته یې لارۍ ته کور وراچاوۀ.

له ټولو سره یې خدای په اماني وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي ،جبينه ،اقبال او د اقبال ښځه د ښځو وموټر ته ولاړ وو.
د خدای پهٔ اماني پر وخت، د درو سره کورنيو اوښکې څڅېدې.
شپه يې پهٔ لاره وو، بله، ورځ تر ماپښينه.
چې کلي ته ور ښکاره شو، افيسر او دينک د محيب د سرای څنګ ته ناست وو چې لارۍ او موټر يې پهٔ نظر شو.
افيسر چې موټر او لارۍ وليدو .
"دينکه اکا ! دا ده د محيب کډه هم راغله".
دينک چې د افيسر پهٔ لور حېران ، حېران کتل.
"تا اول ولي نهٔ ويل".
افيسر د دهٔ تندي ته کتل، واړه واړه يې خندل "ولي؟
زهٔ څهٔ لېوني درته ښکاردم ؟".
دينک :صاحبه زه هم ليونی نه وم ،په هر څه پوهېدم ،خو په څله مي لاس نيولي وو ،
دينک ناکراره شو ، په ځغاسته لاړو، خپله ښځه او ماشومان يې خبر کړو.
له هغې خوا د ماشومانو ناري شوې.
"د بختيالی ترورۍ کډه راغله،د بختيالی ترورۍ کډه راغله".
ماشومانو بختيالی څهٔ پېژندله، د پلار له خولې يې اورېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی پهٔ سرای کې خپل کور سره سماوو، ماښام تیاره کلیوالو ډوډۍ ور ته راوړه.

پهٔ هغو کې یو منو اکا هم وو چې د بس د سفر خبر یې پهٔ یاده وه.

د کورتو وره ډوډۍ یې راوړه چې میان یې له اصلي غوړو ډک وو.

دوی چې ډوډۍ وخوړه، وروسته بیا د کور پهٔ سمېډو اخته شو، ناوخته ویدهٔ شو.

سهار چې راووتو، په کلي کې اوازه وه، ملکداد برایه د شپې بار شوی دی.........................

(c) ketabton.com: The Digital Library

Novel

Bakhtyalai

Author :

Abdul Qadir Mujrim

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library